

Nem engedhetjük, hogy a közszolgálat legyen a bűnbak! Sorsdöntő ügyek az Országos Választmány május 30-i ülésén

(Részletes tudósítunk a 10-17. oldalon)

Készülünk fel érdekeink erőteljesebb védelmére!

Közszolgálati szakszervezetek érdekvédelmi fóruma Budapesten

Készülünk fel érdekeink erőteljesebb védelmére! Ebben a tömör felszólító mondatban foglalható össze annak a közszolgálati érdekvédelmi fórumnak a legfőbb üzenete, amelyet 2006. június 22.-én tartott Budapesten három meghatározó befolyású közszolgálati szakszervezet: a Magyar Köztisztviselők és Közalkalmazottak Szakszervezete (MKKSZ), a Közszolgálati Szakszervezetek Szövetsége (KSZSZ) és a Belügyi és Rendvédelmi Dolgozók Szakszervezete (BRDSZ). A Főpolgármesteri Hivatal dísztermében összegyűltek, — köztük Tarró Pétert, a Környezetvédelmi és Vízügyi Országos Szakszervezet elnökét, aki a fórum elnökségében foglalt helyet, — a tanácskozást

vezető Árva János, az MKKSZ elnöke köszöntötte. Dr. Bárdos Juditnak, a BRDSZ főtitkárának, Michalkó Péternek, a KSZSZ elnökének és Fehér Józsefnek, az MKKSZ főtitkárának helyzetértékelő előadása után több felszólaló megerősítette: bár súlyos hátrányok érik a magyar közigazgatásban dolgozókat, mindenekelőtt tárgyaláson kell a kormány képviselőiből kikényszeríteni az elkerülhetetlen létszámcökkentések minél emberségesebb feltételeit. A fórum résztvevői elfogadták azt a megállapodás-tervezetet, amelyet a munkavállalói oldal terjeszt a Köztisztviselői Érdekegyeztető Tanács legközelebbi ülése elé, s nyilatkozatban fogalmazták meg állásfoglalásukat a kialakult helyzetről.

Dr. Bárdos Judit:

Létfontosságú a közös fellépés

Nehéz szívvel, de „temetni jöttem, nem dicsérni”. Temetem, temetjük a 158 éves Belügyminisztériumot, amely június 9-én egy tollvonással megszűnt. És mert megszűnt, mintegy 550 munkavállaló sorsa is kétségessé vált. Nehezen, de tudomásul vettük ezt a megszűnést. Abban bízunk, hogy mindazok a szervezetek, amelyek ezeket a feladatokat ellátták, s a szervezetekben lévő 60 ezer munkavállaló valahogy egy kicsit bizakodóbban nézhet majd a jövője elé. Hát, nem ez történt, — kezdte keserű hangú beszédét a BRDSZ főtitkára. — A rendszerváltás óta sok átszervezést, kiszervezést, létszámle-

építést megéltünk, de ez a jelenlegi meghalad minden, általunk ismert, és megélt eddig.

Bárdos Judit az előadásában szóvá tette, hogy a megszűnő tárcánál dolgozók még nem tudják, kire, milyen sors vár, kinek kell a munkája az Önkormányzati és Területfejlesztési Minisztériumban (ÖTM), kire lesz, szükség az Igazságügyi és Rendészeti Minisztériumban (IRM) és ki kerül utcára. A Belügyminisztérium ÖTM-ben maradó részénél 30 százalékos lesz a létszámcökkentés. Ez azt jelenti, hogy mintegy száz, vagy több kolléga augusztus 1-jétől a felmentési idejét fogja tölteni. És ez

csak az első lépés, amit ebben az évben megélnék. A következő lépés januártól várható. Januárban nemcsak a központi igazgatásban, a minisztériumoknál dolgozó köztisztviselőket, közalkalmazottakat, és munkavállalókat éri el ez a sors, hanem eléri az adott miniszter irányítása alá tartozó szervezeti hálózatot is.

Nehéz időszakot élünk, és ezt a nehéz időszakot valamilyen módon át kellene vészelnünk. Az egyéni érdekérvényesítés ideje nagyon régen lejárt, de most végképp lejárt. A közszolgálatban úgy ismerik a köztisztviselőket — és ezt nagyon nehéz szívvel fogom kimondani — mint akik az érdekeiket összességében, egymás kezét megfogva nem tudják érvénye-

(Folytatás a 2. oldalon.)

síteni. Nem tudják érvényesíteni, mert félnek, és emiatt nem mobilizálhatók. Tudomásul kell vennünk: a mai közhangulat nem áll a közszolgák mellé. A mai közhangulat örül annak, ha kevesebben dolgoznak a közszolgáltatásban. Most a köztisztviselőknél a sor, aztán majd eléri ez a hullám az egészségügyet és az oktatást is. Hiába reménykednek, hogy ők ebből majd kimarad-

nak. Ebbe a körbe fognak tartozni a művészek is, és a létszámcsökkentés még elérheti a fegyveres szolgálatot teljesítőket is. Valamilyen egységes álláspontra, egységes nyilatkozatra kell ma itt jutnunk. Nagy szükségünk van az egységre, s arra gondolatok, amikor a további lépésekről döntötök: ma csak a köztisztviselőkről szól ez a történet, de holnap a többiekéről is!

tusra költi a pénzét. Megannyi, igaztalan vád, amiről úgy gondoltuk akkor, hogy a vádak sűrűn hangoztató miniszterrel tisztázzuk, mégis miről van szó. Akkor ő eljött, elég jól beszélt, lelkesen támogattuk. Azt mondtuk, hogy szavai végül is értelmezhetőek, nézzünk szembe a sorssal. Ma már tudjuk, hogy nem volt más célja a politikai elitnek, — vagy inkább az elit liberális részének — csak az, hogy másfél éven keresztül folyamatosan sulykolja a közvéleménybe, hogy mi sokan vagyunk, miattunk van ilyen nehéz helyzet az ország. Nem volt ez más, mint ideológiai előkészítés, hogy amikor majd erre sor kerül, a közvélemény könnyűszerrel fogadja el, hogy innen több tízezer embert elbocsátanak, fogadja el az ország azt, hogy ez a megoldás a bajokra.

Michalkó Péter:

Visszautasítjuk a közsféra becsmérést!

Az Adó- és Pénzügyi Ellenőrzési Hivatalban nem lesz létszámleépítés, sőt, mintegy 3 ezer fővel gyarapodik a hivatal létszáma, 14 ezer főre növekszik. Ennek ellenére, az adóigazgatásban dolgozó köztisztviselők szolidárisak minden egyes kollégával, aki ezt a sanyarú sorsot elviseli. Az Adó- és Pénzügyi Ellenőrzési Dolgozók Országos Szakszervezeti Tanácsa részt vesz a munkában, így, ha a későbbiek során bármilyen akcióra kerül sor, mi ott leszünk, mert úgy érez-

ük, hogy közösen tudunk csak érdeket érvényesíteni.

Nem egészen egy éve ebben a terebben találkoztunk Kóka János miniszter úrral. Akkor azért, mert a sajtóban, a közvéleményben, a közéletben rendszeres támadások érték a közigazgatásban dolgozó kollégákat, a közigazgatást magát. Sűrűn hallhatuk, hogy az itt dolgozók lusták, itt nem volt rendszerváltás, az itt dolgozók miatt olyan szegény az ország, az állam pazarol, a hivatali appará-

Szakmailag annyira gyenge lenne ez az apparátus, hogy ki kell cserélni, át kell szervezni az egészet? Igaz lenne, hogy a közigazgatás miatt, a közszolgálat miatt szegény az ország, miattunk van ilyen nagyon

A közszolgálat szakszervezetei tárgyalni, megállapodni akarnak

A Kossuth Rádió Déli Krónika című műsora 2006. június 22-én helyszíni interjút közölt a KSZSZ, az MKKSZ és a BRDSZ aznap Budapesten rendezett közös érdekvédelmi fórumáról. Az alábbiakban ismertetjük az elhangzottakat.

Kazinczi Károly műsorvezető: — A közszolgálati szakszervezetek vitatják, hogy szükség van-e a kormány által tervezett létszámleépítésre. De ha már elküldenek dolgozókat a közszférából, akkor legalább a végrehajtás módja legyen elfogadható. Három meghatározó érdekképviselő rendezett ma érdekvédelmi fórumot a Városházán. Fehér Józsefet, a Magyar Köztisztviselők és Közalkalmazottak Szakszervezetének főtitkárát Lengyel Anna kérdezte.

— Több mint 130 ember gyűlt össze itt a Fővárosi Polgármesteri Hivatalban, hogy tiltakozzanak. Mi ellen?

Fehér József: — Június 9-én Gyurcsány Ferenc miniszterelnök úr az Új Egyensúly programját bejelentve arról is tájékoztatta a közvéleményt, hogy rövid időn belül a minisztériumból közel 1800 ember, a területi közigazgatási szervektől pedig további 5-6 ezer ember elbocsátására kerül sor. De nincs vége, mert 2007. január 1-től folytatódik. A regionális önkormányzati rendszerre történő átállással elképzelhető, hogy több száz,

vagy több mint ezer polgármesteri hivatal szűnik meg, illetve kerül összevonásra. Ennek következtében akár 15 ezer emberre is vonatkozhat a létszámcsökkentés és az elbocsátás. A mai találkozón nemtetszésünket, tiltakozásunkat akarjuk kifejezni. Fenyegetőzni nem akarunk. Nem titkolódzunk, de nem vagyunk eszköztelenek. Mindenekelőtt tárgyalni akarunk. Meg is van az időpont, hisz június 28-án Csizmár Gábor úrral és nyilván a kormányzat képviselőivel ülünk tárgyalóasztalhoz. Megállapodni szeretnénk.

— Miről?

Fehér József: — A létszámcsökkentésnek a tényét is vitatjuk, a mértékével sem értünk egyet, de a hogyan-ról lehet egyezsége jutni. Például arról, hogy akik kényszerűen elkerülnek majd a közszférából milyen feltételek mellett kerüljenek el, milyen egyéb lehetőséget kínál a kormány a munkaerőpiacra történő visszajuttatáshoz milyen támogatást, segítséget nyújt ehhez, és egyáltalán hogyan lehet ezt a családok tízezreinek a létbizonytalanságát okozó, igen-igen komoly helyzetet megoldani.

— Akár sztrájkolnak is?

Fehér József: — Természetesen ez sincs kizárva, szinte teljes a szakszervezeti összefogás.

nehéz helyzetben a költségvetés? És erre korrekt választ sehol nem hallottunk. Hallottunk természetesen véleményeket, megalapozatlan vádaskodásokat, de korrekt elemzést sehol, semmikor. Nem is mondhatott a miniszter úr, mert ez egyszerűen nem lenne igaz. Ez a közigazgatás, — amelyet annyiszor minősítettek rossznak, s amelyet állítólag elkerült a rendszerváltás, — 1989-ben defacto megcsinálta a rendszerváltást. Mert a mostani jogállam igenis az akkori minisztériumok és intézmények irodáiban született. Ott, ahol leírták a jogszabályokat, ahol megírták azokat a törvényeket, amelyek jelenleg is működtetik az országot, ahol felépítették azt a demokratikus intézményrendszert, amely Magyarországot ma demokratikus állammá teszi. Ez a közigazgatás készítette elő az európai unió csatlakozását, ez a közigazgatás hajtotta végre magát a csatlakozást, és ez a közigazgatás működteti mai napig is ezt az európai jogállamot. Ha valaki azt mondja, hogy az itt dolgozók nem jól képzettek, nem megfelelő szakismertekkel rendelkeznek, az egyszerűen nem mond igazat.

Valóban miattunk lenne szegény a költségvetés? Miattunk szegény az ország? Valóban miattunk van ennyi gazdasági probléma ebben a hazában? Ha valaki azt gondolja, hogy ha elküldenek a minisztériumokból 2 ezer köztisztviselőt, és ezzel megspórolnak 4 milliárd forintot, akkor az ezermilliárdos költségvetési hiány megszűnik, az szerintem még az általános iskolában is megbukna matematikából. Arról nem beszélve, hogy ha az egész közigazgatást, az egész közszférát elbocsátanák, akkor is csak töredékét spórolják meg annak a hiánynak, amelyet a költségvetés jelen pillanatban elszenved. Természetesen tudjuk, hogy mi van mögötte? Egy politikus nem állhat ki azzal, hogy fizetni kell majd az egészségügyért, nem állhat ki azzal, hogy holnaptól kezdve az iskolai osztályokban nem hús, hanem 35 gye-

rek lesz, mert ezt a közvélemény nem fogja elfogadni.

Akkor mi az igazság? Hiller pártelnök úr egy tévé műsorban, azt mondta: természetesen nem gondolja, hogy néhány ezer köztisztviselő és közalkalmazott elbocsátásával megoldódik a költségvetés problémája. De jelezni kell az országnak, hogy az állam magán kezdi a spórolást. Nem a politikusokat építik le, hanem titeket, tehát a köztisztviselőket és a közalkalmazottakat. Tehát egyszerűen velünk akarnak példát statuálni. Azzal, hogy lám-lám, mi, ha kell, magunkon is spórolunk. Ezt úgy hívják a pszichológiában, hogy elterelés. Nem azzal foglalkozik majd az ország közvéleménye, hogy mekkora lesz az ÁFA, meg, hogy mekkora lesz a tb-járulék, hanem, azzal, hogy lám, megint lázonganak a köztisztviselők, mert el akarják őket küldeni. Na, és akkor mi van, — mondja a közvélemény. — Nagyon helyes, küldjék csak el őket. Tehát nagyon veszélyes, demagóg csapdába csaltak minket.

A miniszterelnök úr megígérte, hogy csak átgondolt, feladatközpont-

Fehér József:

Nem engedhetjük önérzetünk megtiprását!

A rendezvény előtt a Kossuth Rádió riportere —jó szándékkal— azt kérdezte tőlem, mi értelme van ennek a fórumnak? Szerintem az első nagyon lényeges értelme az, hogy végre ismét együtt vagyunk. Itt van a Közszolgálati Szakszervezetek Szövetsége, itt van az MKKSZ, a belügyi szakszervezet, itt vannak a vizesek. Legalább ilyen alkalmakkor találjunk egymásra! Kár, hogy korábban ez nem történt meg. Mindennel, ami itt eddig elhangzott, tökéletesen egyetértek. Ki kell azonban mondani, hogy ez a szakma egy kicsit önmagának is idézte elő ezt a helyzetet. Önmagát is megkérdézheti, hogy megtettünk-e mindent azok érdekében, akiket 95-ben, 98-ban, 2003-ban, 2004-ben bocsátottak el. Nagyon fájó, hogy nem volt eléggé szo-

tú reformok után küldik el az embereket. Hol van a hatásvizsgálat? A fűnyíróról azt mondta a miniszterelnök úr, hogy kidobják? És most mégis előkerült. Egyszerűen bejelentik, hogy a minisztériumokból el kell bocsátani 20 százaléknyi embert. Az igazi problémánk nem az, hogy nem akarunk szembe nézni a valósággal, hanem az, hogy a ránk rótt tehernek sem a módját, sem a mértékét nem lehet elfogadni. Egyszerűen nem fogadhatjuk el.

Azzal reálisan nem számolhatunk, hogy a kormány ezt az intézkedést vissza fogja vonni. Abban azonban bízhatunk, hogy valamilyen módon mérsékelhetjük az elbocsátások negatív hatását, és valamilyen módon deklaráljuk a tagságunknak, hogy szeretnénk nekik valamilyen módon segíteni. Ezért arra kérek mindenkit, nézze át a kormánynak ajánlandó megállapodás tervezetét, tegyen hozzá javaslatokat. Kérem, segítsék a munkánkat. Mindenfajta negatív érzésünk ellenére próbáljunk megállapodni a munkaadónkkal, a kormánnyal.

lidáris a szakma. Teljes egészében érthető módon mindenkinek az volt a lényeges, hogy csak én ne kerüljek az elbocsátandók listájára. De most ki tudja, hogy ki fog belekerülni?

Idézek a kormányprogramból. „Az elmúlt másfél évtizedben emberek milliói, vállalkozások százezrei tanultak meg alkalmazkodni a változó világhoz, az egyre élesebb nemzetközi verseny követelményeihez. A hatalmas változások ugyanakkor szinte változatlanul hagyták az állam másfél évtizede kialakult szervezeteit, a központi, a helyi közigazgatást, az önkormányzatokat. Ennek következménye, hogy míg a magyar gazdaság egyre modernebb, kivételesen jól teljesít, versenyképes, továbbra is túlméretezett, lassú, drá-

ga, rosszul működik a közigazgatás, bürokratikus az ügyintézés. A túlzottan centralizált, hatalmas központi igazgatás mellett ma már az önkormányzatok 1990-ben kialakult rendszere is számos területen akadály a települések felfejlődésének, a felzárkózásnak, az állampolgárok számára nyújtott magas színvonalú szolgáltatások nyújtásának. Immár hosszú évek óta tudjuk, hogy elkerülhetetlenül változtatni kell a közigazgatás elavult rendszerén, nem csupán azért, mert a mai hatalmas apparátusok túl sok pénzbe kerülnek, rosszul teljesítenek, drágák az adófizető állampolgároknak, hanem azért, mert nem serkentői, hanem gátlói, akadályozói az ország gyorsabb, sikeresebb fejlődésének.”

Mondja valaki, hogy ez nem **vádirat a közigazgatás ellen!** Vállalom azt, amit ezzel kapcsolatban mondtam: ez egy politikai vádirat ellene, a magyar közigazgatás ellen. Mi ennek a következménye? Érdekegyeztető tanácsi dokumentumból idézek.

„A mai közigazgatás központi költségvetési intézményrendszerének átalakítása. A ma meglévő szétzórta, párhuzamosan működő intézményrendszer regionális átszervezéssel, összevonással, a feleslegek megszüntetésével, a mainál hatékonyabb, kisebb költséggel, színvonalasabb szolgáltatást nyújtó szervezeteket kell létrehozni. Több mint 192 megyei szervezet kerül regionális átszervezésre. Így többek között a rendőrség, a közlekedésfelügyelet, és az APEH megyei igazgatóságai. Az átszervezés eredményeképpen 2008-ra ezen a területen 4400 fővel csökken az e szervezetekben dolgozók száma, és 15 milliárd forinttal csökkennek a működési költségek. Összesen 119 hasonló feladatot ellátó intézmény kerül összevonásra. Így pl. a Központi Adatfeldolgozó, Nyilvántartó és Választási Hivatal, az Elektronikus Közszolgáltatások Központja.” Több nincs itt, nem tudok másról. „Az átszervezés eredményeképpen 2008-ra ezeken a területeken 4 ezer fővel

csökken az összevonásra kerülő szervezetekben dolgozók létszáma, 10 milliárd forinttal csökkennek a működési költségek. 32 olyan intézmény van, amelyek feladataik indokolatlansága miatt megszűnnek. Ezek között található pl. néhány, az Európai Unió belső határon működő határőrigazgatóság, és más intézmények. A megszűnő intézmények révén 2007-2008-ra ezeken a területeken 4100 fővel csökken az itt foglalkoztatottak létszáma, 12 milliárd forinttal csökkennek a működési költségek.

Az önkormányzatok hatékonyabb működése. Az önkormányzati reform megvalósítása, az önkormányzati feladatellátás ésszerű és hatékony átszervezése javuló szolgáltatások mellett biztosítja a működési költségek lényeges csökkentését. A regionális önkormányzatok kialakulása jelentősen csökkenti majd az igazgatás költségeit. Ma a megyei önkormányzatok mintegy 35 milliárd forintot költenek igazgatásra, feladataik átszervezése következtében 13 milliárd forinttal csökken az erre fordított költség.

A versenyszféra szabályai a közsférában?

Kistérségi társulás. Kötelező előírásával több mint 10 milliárd forintot megtakarítás érhető el. A kormány kezdeményezi, hogy a jövőben az ezer fő alatti településeken ne működhessenek önálló polgármesteri hivatalok, kötelező legyen a körjegyzőséghez való csatlakozás. Indokolt a helyi önkormányzatok általános igazgatási költségeinek 5%-os csökkentése. Ez évi 20-25 milliárd forint megtakarítást eredményez.”

Egyéb, minket nem közvetlenül érintő kérdésekre, amely szerepel az új egyensúly programjában, most nem térek ki. Nem azért, mert minket nem érintenek, állampolgárként és lakosként nagyon is vastagon érintenek, de a mai témánk szempontjából azért talán nem jelentenek mai tanácskozási kérdést.

Tegnap ülésezett az Országos Közszolgálati Érdekegyeztető Tanács

(OKÉT). Ezen egyebek között a **közszolgálati törvények átalakulásáról, átalakításáról** volt szó. A változtatásokkal rugalmasabbá kell tenni a közszolgálati törvényeket. Ez azt jelenti, hogy a **mai szabályokat**, — amelyek az *életpálya törvény* logikája mentén biztosították a kiszámíthatóságot, a stabilitást, az előmeneteli pályán való előrehaladást, — a **kormány meg akarja szüntetni**. Szerepel a kormányprogramban az a kitétel, hogy a *versenyszférában alkalmazott szabályokat kell a közszolgálatban is alkalmazni*.

Első körben úgy tűnik, hogy olyan nagyon komoly változtatás nem történik a közszolgálati törvényeken. Az egyik változtatás szerint abban az esetben, ha valaki a felmentési idő alatt elhelyezkedik, a végkielégítést vagy annak arányos részét vissza kell fizetni. Ezzel mi természetesen nem értünk egyet, de valamilyen módon ezt lehet értelmezni. Annak sem örülünk, hogy a teljesítményértékelés lehetőséget ad arra, hogy ha valakit ki akarnak rúgni, akkor nem kell más tenni, mint a törvény alapján *rendkívüli minősítés* elé citálni, és holnapután már utcára is lehet tenni.

Azt mondja rólunk Gyurcsány Ferenc miniszterelnök úr, hogy nincs teljesítmény ebben a szférában, és alkalmatlan emberek nem lehet kirúgni! Ne engedjük magunkat megalázní! Emeljük fel a szavunkat, hogy ez hazugság! A magyar munkaügyi szabályozásnak egyetlen olyan törvénye a köztisztviselők jogállásáról szóló törvény, amely a munkáltatónak 50 százalékos mozgásteret biztosít! Mínusz 20 és plusz 30. Tessék mutatni nekem egy magyar munkajogi törvényt, amely törvény adta jogosultsággal biztosítja a munkáltatónak, hogy akár 50 százalék különbséget állapítson meg a jól teljesítő, és a kevésbé jól teljesítő munkavállaló bére között! Alkalmatlanság – ott van, törvényi tétel! Miért lehet elbocsátani a köztisztviselőt? Ezért, azért, amazért, és alkalmatlanság címén. Csak meg kell tudni indokolni! Meg

kell tudni védeni a bíróság előtt, hogy azért küldtem el, mert szakmailag alkalmatlan! Fel kell hívni ez úton is az igen tisztelt politikusok, és kormányzati vezetők figyelmét, hogy adott esetben, talán nyilatkozat előtt érdemes a szakértők körében tájékozódni arról, hogy mit kifogásolnak! Amikor mi tiltakoztunk az ellen, hogy *ne legyen rendkívüli minősítés lehetősége* az ún. teljesítményértékelés alapján gyenge teljesítményt nyújtóknál, akkor azt mondtuk, hogy tessék betartani a mostani törvényeket! Semmi nem gátolja a munkáltatót, hogy bármikor odahívja a dolgozóját rendkívüli minősítésre, és minősítse. Ezt a minősítést jogvita tárgyává lehet tenni, el lehet menni a Munkaügyi Bíróságra, és ott, ha megvédi a munkáltatót ezt az álláspontját, akkor a bíróság meg fogja állapítani az alkalmatlanságot. Ezért tiltakoztunk, hogy ne legyen benne. Ne legyenek illúzióink, át fogják vinni.

Végképp elfogadhatatlan számunkra a létszámcsökkentéssel kapcsolatos új elképzelés. Magunk között mondom: elbambultunk 2003-ban, amikor sutyiban, — csak utólag tudtuk meg persze, — bevitték a parlament elé azt a szabályt, amely szerint a közigazgatásban nemcsak a kormány rendelhet el létszámcsökkentést, hanem a miniszterek is. Most isszuk a levét: nem kormányzati, hanem miniszteri döntés van. De úgy tűnik, ez sem elég. A törvényjavaslat szerint *az intézményvezető is elrendelhet majd létszámcsökkentést.* Mitől közszolgálat ez kérem szépen? Az az érzése az embernek, hogy igen tisztelt politikusaink talán összetévesztik a magyar közigazgatást saját vállalataik vezetésével. Ki kell mondani, hogy ez nem a saját vállalatvezetése, itt közbizalomból közfeladatot látnak el, közérdeket szolgálnak! Ha megbukik a vállalkozás, az néhány embernek a magánproblémája. A Magyar Köztársaság közigazgatása nem bukhat meg! Fel kell emelni ez ellen a szavunkat!

Ennyi hangzott el tegnap az Or-

szágos Köszolgálati Érdekegyeztető Tanácsban a közszolgálati törvények módosításával kapcsolatban. Határozottan visszautasítottuk a tervezett változtatásokat. De miután feles törvényről van szó, ne legyenek illúzióink: ezek — esetleg kisebb módosítással — előbb-utóbb meg fognak jelenni.

Végkielégítés, felmondás „rugalmasan”

A közszolgálati törvények igen jelentős átalakítására számíthatunk tehát. A jelenlévők többsége talán abba a körbe tartozik, amely nem igazán örült volna egy egységes közszolgálati törvénynek. Az egységesítésnek nem a ténye a problémánk, hanem az, hogy az egységesítés általában mindig lefelé nivellálást jelent. Most is van erre törekvés. De most nemcsak az egységesítés, hanem a rugalmasabbá tétel érdekében történnek előkészületek. Ezt bizonyítják részben a kilátásba helyezett változások, részben pedig az, hogy 2007-től várhatóan a Munka Törvénykönyvéhez való harmonizálás jegyében a jelenlegi végkielégítési, a jelenlegi felmondási rendszer felpuhul, vagy “rugalmasabbá” válik.

Azt gondolom, hogy az elbocsátás *tényét* is, *mértékét* is kell vitatnunk. Az elbocsátás *hogyanjáról* lehet majd tárgyalni egy megállapodással összefüggésben. De annak már végképp töréspontnak kell lennie, hogy a másfél évtizede kialakított – kormányokkal együtt megalkotott – és tulajdonképpen jól működő, európai normáknak megfelelő közszolgálati törvényeket ily módon semmi beveszik, és hozzányúlnak azokhoz a kollektív megállapodásokhoz, amelyet most már lassan generációk, vagy nem is egy köztisztviselői generáció kialakított a mindenkori kormányzattal. Ha ezt is elfogadja ez a munkavállalói kör, akkor azt gondolom, hogy nincs miről beszélni.

Ne legyenek illúzióink a tekintetben sem, hogy július 30.-áig megtörténnek a kiértékelések. Lesznek, akik

letargiába süllyednek, lesznek, akik kétségbeesetten kérdezzék majd, hogy mi lesz a jövőjük. Lesznek, akik esetleg megnyugodtan hátradőlnek a székekben, hogy ezt megúsztam. De a közszolgálati törvények átalakítása mindenkit érint.

Azt mondtam, hogy ne hagyjuk magunkat megalázni. De legyünk annak tudatában, hogy **nincsenek szövetségeseink.** Jobb, ha kimondjuk: a szakszervezeti mozgalmakon belül sem, sőt, a közszolgálaton belül se nagyon számíthatunk szövetségeseinkre. Mert félreértés ne essék, a Szakszervezetek Együttműködési Fórumának tagszervezetei **szolidárisak** velünk, mert tudják, hogy milyen helyzetben vagyunk. **De megvédeni csak mi tudjuk magunkat!** Akkor is, ha a dolog nem áll meg itt a mi szakmai határainknál, és az átalakítás majd érinti az oktatási, az egészségügyi, és a szociális szférát is. Tehát ma, meg úgy egyáltalán, tudomásul kell vennünk, hogy igaz, amit Bárdos Judit mondott: nincsenek egyéni megoldások, de egy szakmának önmagát is tudni kell megvédeni. Ne hagyjuk magunkat megalázni, és ugyanakkor készüljünk fel egy nagyon lényeges, általunk megvívható önvédelmi feladatra.

Azt mondtam, hogy az elbocsátás tényét is vitassuk, a mértékét cáfoljuk, és a hogyanjával kapcsolatban pedig tegyünk más javaslatokat. A tény vitatása mellett azért azzal is számoljunk le, hogy *a kormány ezt természetesen nem fogja visszavonni.* Persze nem tudom, hogy mit akar végrehajtani, mert nem szamizdatot szereztünk meg, de az ott lévő kormányhatározat dátumát tessék megnézni: **2006. 06. 02.** Nem az új kormány, hanem már a régi kormány meghozta névre, tétre, címre vonatkozva, hogy hol hány fő maradhat, illetve ennek következtében hol hány kollégát bocsátanak el. Tegnap, amikor az Országos Köszolgálati Érdekegyeztető Tanács ülésén a kormányzati oldalt vezető Csizmár Gábor úrtól ezt megkérdeztük, azt mondta,

hogy nincs kormányzati döntés. Nincs kormányzati döntés? Június 19-én Persányi miniszter úr kihirdette, hogy a jövőben megszűnik két környezetvédelmi felügyelőség, és a környezetvédelmi ágazatból mindösszesen 296 embert küldenek el június 19-i indulással. Tehát erre mondtam, hogy mintha a kormányon belül is zavarodottság lenne, és nem igazán lehet tudni, hogy most tulajdonképpen van döntés, vagy nincs döntés? Nyilván a tényről van döntés, talán a konkrét számok még nem teljesen kialakultak. Tehát ha vitatjuk is az elbocsátás értelmét, a tény talán nem érdemes vitatni. Számoljunk azzal, hogy ezt a döntést a kormányzat, akár a június 6.-ait, akár a későbbit, nyilvánvalóan nem fogja visszavonni.

Sovány ígérek

Mit ígér a kormány az elbocsátandó köztisztviselőknek? A pontosság kedvéért megint olvasok: „*A központi közigazgatásban foglalkoztatottak státuszváltását elősegítő intézkedések.*” Kifogásoltuk magát a címet is. Persze, ha a státuszváltás azt jelenti, hogy köztisztviselőből munkanélküli, akkor értjük! De feltételezem, hogy nem erre gondoltak. Mert ez is státuszváltás, nyilvánvalóan. Tehát, milyen intézkedések várhatók? „*Zöld szám, ingyenesen igénybe vehető képzések, és külön iroda áll majd azoknak a köztisztviselőknek a rendelkezésére, akik távozni kényszerülnek a közigazgatásból. A kormány intézkedési tervet dolgoz ki, amellyel az idősebbeknek biztosítja, hogy méltó módon, fokozatosan vonulhassanak ki a közzférából, a fiatalabbaknak pedig segít új állást találni.*” Hol lesz új állás? Én úgy tudom, hogy 2006. első 4-5 hónapjában 0,3 százalékkal csökkent a foglalkoztatottak száma! A vállalkozások rendkívüli módon tiltakoznak a szolidaritási adó, és a különböző, őket érintő megszorítások ellen. Van is eredménye. A bankokat egy nap alatt megnyugtatták: 50 milliárd helyett már csak

25 kell tőlük, és ki tudja, hogy mi a vége. A vállalkozások, - amelyek kétségtelenül majd valamilyen módon kivesszük részüket ebből a megszorító csomagból –növekvő járulékos és adóteher mellett talán majd munkahelyeket fognak létesíteni? Az egyik párt azt prognosztizálta a választási kampányban, hogy a tb-járulék 10 százalékos csökkentése komoly foglalkoztatási bővülést eredményez. Erre azt mondtuk, hogy nem igaz. Ha a járulékteher csökkenése nem eredményez foglalkoztatás bővülést, akkor a járulékteher növelése esetén ez vélhetőleg többszörösen igaz. Tehát nagyon kíváncsiak lennénk, hogy az igen tisztelt kormányzat mire alapozza azt a megállapítását, hogy a fiatalabbaknak segít új állást találni? Én azt hiszem, tisztesebb lenne, ha a kormányzat ki-mondaná: ebben a helyzetben igenis csökken a foglalkoztatottság, és a közigazgatásból, a közszolgáltatásból elbocsátandó, mintegy 14.500 kollégának nem lesz munkahelye, nem lesz egzisztenciája.

Érdemes megnézni azt a felmérést, vagy azt az anyagot, amelyet mi a 2003-ban elbocsátott 6945 kollégánk egy év múlva tapasztalható sorsáról készítettünk. Egy év múlva a 2003 novemberében elbocsátott 6945 emberből 22-23 % valamilyen ellátást igénybe tudott venni: előrehozott öregségi nyugdíj, rendes nyugdíj, néhányan rokkant nyugdíjat, 32-35 % valóban elhelyezkedett. Igaz, ennek egy nem jelentéktelen része a közzférában. Hogy csak példát mondjak, 2003 novemberében a munkaügyi központokból kirúgtak olyan 300 embert, májusban felvettek 300-at, mert indult az Egységes Magyar Munkaügyi Nyilvántartó rendszer. Tehát 32-35 % valóban elhelyezkedett. Ez durván 60 %. Egy év múlva 40 %-nak nem volt munkája. Igaz, elmehetett volna prémiumévek programban. Megnéztük, hogy a 2003-ban elbocsátott 6945 ember, majd a 2004-ben részben elbocsátott, részben a bérfejlesztés fi-

nanszírozási hiányossága miatt elküldött közel 3 ezer, összesen kb. 10 ezer emberből hányan vették igénybe a prémium évek programot? Mindössze 82-en! 10 ezerből 82-en! Javaslatunkra 2004-től, vagy 2005-től a prémiumévek kedvezménye 70 százalékra, és öt évre emelkedett. Az igénybevétel változatlanul rendkívül alacsony. Rossz ez a program. Hangzatos, szép dolog, hogy a fizetés 70 százalékáért nem tudom mennyit, talán napi 2-3 órát kell dolgozni, de ennek az az ára, hogy felmentés és végkielégítés nem jár.

Legyen rendkívüli segélykeret

Szerintem a javasolt megállapodásunk egyik fontos tételévé kell tenünk, hogy egy olyan programot indítson a kormány, amely valóban vonzó, amely valóban jelent átmenetet azok számára, akik a közszolgálati életpálya szabályosságában, európai voltában bízva, mondjuk az elmúlt években 3-5-10 millió forintos lakáskölcsönt vettek fel, mondjuk devizában, és most zuhan a forint! És ha holnap elküldik őket, miből fogják fizetni? Ezek nyilván nem olyan kérdések, amelyeket lehet szabályokkal rögzíteni. Ezért is **kezdeményezzük: a kormány egy 500 millió forintos rendkívüli segélykerettel járuljon hozzá** ahhoz, hogy azok az emberek, akik nem akarnak, vagy nem tudnak a prémium év programba menni, és nem tudják vállalni a különleges foglalkoztatási jogviszonyt, és olyan élethelyzetbe kerülnek, hogy csődbe került a családi kassza, azoknak legyen valamilyen segítség. Jogosnak és méltányosnak tartjuk ezt, mert a kormány miatt kerültek csődbe ezek az emberek.

Azt gondolom, hogy mindezeket a kérdéseket ma itt közösen kell értékelnünk, és közösen kell elhatározásra jutnunk. Nyilvánvaló, hogy sem titkolózni nem szabad, fenyegetőzni nincs okunk, de legyünk annak tudatában, hogy **nem vagyunk eszköztelenek**. Talán az sem megbocsát-

hatatlan bűn, ha nem csak egyszerre lépünk. Jó lenne. De én nem tudom elvitatni azoktól a kollégáktól a tartózkodást, akiket vagy a szervezetüket közvetlenül nem érintik a változások. De itt **egy egész szakmát, egy egész foglalkozási csoportot állítottak pellengérré**. Igenis, bűnbaknak neveznek minket. Az elbocsátás is nagyon fáj, az is nagyon súlyosan érint, ha megnyirbálják a közszolgálati törvényeket, de **azt, hogy az önértetünket is megtiporják, már végképp ne engedjük** Ezen a mai érdekvédelmi fórumon ahhoz kérünk felhatalmazást, hogy a javasolt tartalmú, vagy ehhez hasonló megállapodásról tárgyaljunk-e? Nagyon sarkosan feltéve a kérdést: *tárgyalás*, vagy *akció*? Ha akció, nem biztos, hogy ma és itt kell róla határozni. A tárgyalás nyilvánvalóan nem kizárt akció esetén sem, de akkor a tárgyalás más körülmények között történik.

A tárgyalással kapcsolatban van egy töréspont. Ez pedig elég nehezen látszik áthidalhatónak. A 2003-as megállapodásnak, – amely nem volt jó egyezség, de azért sokakat helyzetbe hozott, vagy legalábbis segített – a legnagyobb hibája az volt, hogy nem volt jogereje, nem volt perelhető. Nem sok, de éppen elég pert vesztettünk el legfelsőbb bírósági szinten is amiatt, mert a kormány nem hirdette ki hivatalosan. Éppen ezért most azt kérjük, és ez szerepel az Állásfoglalás tervezetében is – hogy megállapodás esetén a kormány ezt hirdesse ki kormányrendeletben, mert csak így lesz jogereje. Tegnap kormány közeli és más jogi szakértők úgy nyilatkoztak, hogy ez vélhetően nem fog menni. Tehát most kérünk arra is választ, hogy ha olyan jellegű megállapodást tudunk kötni, mint amilyen a 2003-as volt, akkor kössünk-e? Szerintem egy ilyen egyezség hatását sem kell lebecsülni, de ha nincs jogereje, akkor nyilvánvalóan ez egy más dokumentum, mintha ennek rendeleti hatálya van. Nem nagyon értjük az óvakodást a kihirdetéstől, mert

ugyanakkor az ún. kormányintézkedés, — tehát nem a velünk kötendő megállapodás, hanem a kormány saját elhatározása alapján születő intézkedés, — viszont jogszabály lenne. Tehát, ha a kormány az egyik dolgot kötelezővé tudja tenni a munkáltatók számára, akkor az az érzésem, hogy akarat kérdése, és a másikat is kötelezővé tudná tenni. Természetesen ez az önkormányzatokra nem érvényes, ez csak a központi közigazgatás dekoncentrált szerveire vonatkozik.

Végezetül azt kérem a jelenlévőktől: abban legyünk nagyon egységesek, és nagyon határozottak, — függetlenül az adott szervezet személyi állományától, hanem a személyi állomány ezen körülmények közötti feladatára tekintettel, — hogy tegyünk meg mindent azért, hogy általában sem, de **most a munkaügyi központokból egyetlen embert se bocsássanak el**. Nem azért, mert őket jobban kellene védeni, mint az Államkincstárt, vagy a növényegészségügyet, vagy a környezetvédőket. Hanem azért, mert amikor ég a ház, a tűzoltókat nem lenne szabad elzavarni. Akkor, amikor majd 15 ezer embert elküldenek, és külön irodákat, meg programokat, meg nem tudom miket akarnak az elbocsátottak érdekében működtetni, azok, akik ezt működtetik, azoknak legyen valami moratórium

Nem adhatjuk fel!

Bárdos Judit azt mondta, hogy temetni jött a Belügyminisztériumot. Én meg azt mondom, hogy nem lennénk szakszervezeti tisztségviselők, ha feladnánk a harcot. Ne legyenek túlzott optimista reményeink, de azért bízzunk magunkban! Ne adjuk fel önbecsülésünket! Ez a közösség külön-külön, vagy együttesen, igenis képes arra, hogy ha nem is alapjában, de lényeges részleteiben megváltoztassa a kormányzat akaratát. Legyen közös célunk, hogy a közvélemény előtt világossá tegyük: *lehet minket bűnbaknak tekinteni, lehet*

sok mindent mondani ránk, de azazal, hogy elzavarnak 15 ezer embert, egyetlen egy centtel, vagy egyetlen egy fillérrel nem lesz olcsóbb a gáz! Egy biztos: a különböző közszolgálatok, — a munkaügyi központok, az államkincstár, az adóhivatal, a növényegészségügy, a földhivatal, az állategészségügy, és elnézést kérek, nem tudok felsorolni minden szervezetet, — nekünk, állampolgároknak szolgáltatóknak. Mert a fogyasztóvédő szolgálat engem véd, amikor a szalmonellás csirkét összeszedeti az áruházból. Ezek a szolgáltatások fognak csorbát szenvedni, ezek a szolgáltatások lesznek vagy hiányosak, vagy sokkal rosszabb színvonalúak. Ezt mondjuk el az állampolgároknak! Mert a közvéleményben nagy a tisztán látás hiánya. Nem mondom, hogy a közszolgálat-ellenes hangulatkeletést a kormányzat által manipulált, mert ezt nem tudom bizonyítani. De ez a kormányzat által nem cáfolt manipuláció is hozzájárult ahhoz, hogy a közvélemény igenis arra van kitérve, hogy a reform itt legyen drasztikus, itt kell példát statuálni. Nagyon népszerű az a lózung, hogy **a politika, a kormány, az állam önmagán kezdi a takarékoskodást**. Mondjuk ki, hogy **ez hazugság!** Nem a kormányon kezdi, nem a politikán kezdi, hanem az itt dolgozó 100 ezer köztisztviselő az áldozata a rossz kormányzati politikának.

Azt hallottuk mindig, hogy dübörög a gazdaság. De az új egyensúly programjában egy betű nem olvasható arról, hogy hogyan lehet dinamizálni ezt a dübörgő gazdaságot. Azt viszont tudjuk, hogy a közszolgálat átalakításával kapcsolatban semmiféle esélyünk arra, hogy minket megkérdezzenek. Mit mondott a többször idézett Kóka úr? Azt mondta, hogy *a mocsár lecsapolásáról nem a békákat kell megkérdezni!* Üzenjük mindenkinek, aki ilyen felfogásban gondolkodik rólunk: **van szakmai tiszteességünk, van szakmai tartásunk, és van elhatározott közös cselekvésünk.**

Felszólalások, javaslatok, vélemények

Dr. Frischmann Edgár, a KSZSZ Elnökségének tagja

Felszólalásában támogatta az állásfoglalás közreadását, egyetértett annak szövegével. A kormány képviselőjével kötendő megállapodás-tervezethez kiegészítést javasolt: az elbocsátandóval történő beszélgetésen ne csak a munkavállaló kérésére, hanem a szakszervezet kérésére is legyen kötelező meghívni a szakszervezet képviselőjét, s a beszélgetésről minden esetben készüljön emlékeztető, amelyet ne csak a munkaadó, hanem a szakszervezet képviselője is írjon alá.

Utassy Tamás (MKKSZ, Taszár)

Azt az aggodalmát fejezte ki, hogy a létszámcsökkentés miatt a közhivatalokban meglássuk az ügyintézés, az ügyfélnek az eddigénél többet kell várakoznia. Hibának tartotta, hogy a szakszervezetek elálltak a 2003-as elbocsátások idején tervezett demonstratív nagygyűlés megtartásától. Most is az erőteljesebb fellépést, demonstráció rendezését javasolta.

Dr. Havady Tamás, az Oktatási Minisztérium Szakszervezetének titkára

Azt javasolta, hogy először a megállapodás létrejöttét szorgalmazzák a szakszervezetek, s annak sikertelensége esetén legyen valamilyen akció. A megállapodás szövegében azt a kiegészítést ajánlotta, hogy a munkavégzés alóli felmentésről az elbocsátandó munkájának minősége alapján szülessék döntés, a méltányosság gyakorlása az után jöjjön. A méltányossági okok között pedig a gyermeküket egyedül nevelők mellett a három, vagy annál több gyermeket nevelők is legyenek feltüntetve a megállapodásban. A felszólaló szerint 50 év felett a férfiaknak éppen olyan nehéz új állást találniuk, mint a nőknek, ezért azt kérte, hogy a megállapodás 55 helyett 50 évben jelölje meg a férfiak számára is azt az életkort, amikortól csak szakmailag rendkívül indokolt esetben lehessen megszüntetni a munkaviszonyt.

Varga Mária (MKKSZ, Kormárom-Esztergom megye)

Fogjunk össze, legyen akció, védjük meg önmagunkat, mert tárgyalunk már elégszer, mégis rosszul járunk. Ha harc kell, legyen harc — foglalta össze véleményét.

Gács János (MKKSZ, Magyar Szabadalmi Hivatal)

Többekkel együtt a felszólaló is sérelmezte Kóka Jánosnak azt az ízléstelen kijelentését, hogy a mocsár lecsapolása előtt nem kérdezik meg a békákat. Igen, ismerte el, de nem is velük tervezetik meg a lecsapolás menetrendjét, s nem velük számfejtetik a lecsapolók bérét. Azt a kizólást is kifogásolta, hogy „a Magyar Köztársaság az én cégem”. Aki így gondolkodik, arra szatócsboltot vagy plázát bízának, de ne országot. A felszólaló a 2003-as tapasztalatok és a közszolgálatok ellen napjainkban indított demagóg hadjáratok

Fehér József válasza a felszólalásokra

Az MKKSZ főtitkára megköszönte a résztvevőknek a bátorságot, hogy mertek eljönni erre a fórumra. Ma-napság ugyanis — mondta —, ha nem is konkrét veszély fenyegeti a szakszervezeti tisztségviselőt, de bizony megkérdezik tőle, hogy hova megy. Ha nem egy formalizált testületi ülésre, hanem egy ilyen jellegű — nem tetszést nyilvánító — fórumra jön, az bátorságnak tekinthető. Remélem, hogy a mostani részvételtől senkinek nem lesz semmiféle bántódása. Gács János felszólalására reagálva a főtitkár az egyik leglényegesebb feladatnak tartotta, hogy beszéljünk magunkról. Legyünk kezdeményezők, hogy ne csak az az oldal szólaljon meg a médiában, amely elmarasztal, kipellengérez bennünket, hanem mi is.

Az újságírók gondolkodását is befolyásolnunk kell. Az utóbbi időben volt alkalmam beszélni jó néhány újságíróval — mondta Fehér József —, és közülük többen visszakérdez-

alapján úgy ítélte, hogy egy jelentős demonstráció mögé nehéz lenne tömegeket toborozni. Ezért egyetértett azzal, hogy ma a média nyilvánossága az érdekképviselők legnagyobb ereje. A nyilvánosságot felhasználva kell ellensúlyozni a közszolgálatok elleni hazugság-áradatot, s leleplezni annak valódi célját: a tőkés érdekeket gátló tényezők szétverését. Ennek érdekében tartanak bennünket, ha nem is békáknak, de ingyenélőknek. Az ezt a szemléletet elfogadó közvéleményt csak a nyilvánosság erejével tudjuk megváltoztatni.

Evangelidi Timea (a volt kulturális tárca még működő szakszervezetének titkára)

Egyetértett azzal, hogy nőt és férfiak esetében egyformán az 50 év feletti sorolódjanak a megkülönböztetetten kezelendők kategóriájába. Javasolta, hogy a Népszavában jelenjen meg a rendszerváltás óta elbocsátott köztisztviselők névsora, mert ez felérne egy demonstrációval.

tek: mi a bajunk az elbocsátásokkal? És amikor az ózdi kohászatot, meg a salgótarjáni bányákat bezárták, akkor miért nem tetszettek kiabálni? A közhangulat szerint ugyanis az a látás, hogy a közszolgálatban túlzottan védettek a munkahelyek, túlzottan magasak a keresetek, s ehhez képest meglehetősen kevés a munka, alacsony a teljesítmény, alkalmatlan embereket nem lehet elküldeni. Ezt mondja az újságíró.

Ha megszűnik a shengeni határ, akkor ott miért kellene határőr, állatorvos meg növény-egészségügyi ellenőr? Ezek olyan érvek, amelyeket nem lehet figyelmen kívül hagyni. Természetesnek kell tartanunk, hogy ahol a feladat megváltozik, ott nyilvánvalóan nem tartható fenn a régi személyi állomány. Összességében azonban a magyar közigazgatásban nincs kapacitástöbblet, nincs kapacitás-felesleg. Ezt ki kell mondanunk.

Ezzel az álláspontunkkal össze-

függésben jelentette ki egy alkalommal Csizmár Gábor miniszter, hogy a munkaügyi közigazgatásban nincsenek kevesen, csak rosszul vannak terhelve. Ami — valljuk be — könnyen lehet, hogy nem valótlan. Ugyanis vannak olyan munkaügyi szervezetek, amelyek a kapacitásuk csúcán, vagy talán afölött dolgoznak, és vannak csak száz százalékon teljesítők.

Nem igazán szerencsés a példa, de ide kapcsolódik. Az Országos Érdekegyeztető Tanácsnak azon az ülésén, amelyen Gyurcsány Ferenc miniszterelnök élesen kikelt a munkáltatók szövetségeinek álláspontja ellen, ezt bemutatták a tévétudósítások. Azt azonban nem, hogy velünk a munkavállalók érdekképviselőivel is élénk polémiát folytatott. Arra hivatkozott, hogy amikor ő vállalkozó volt, megtörtént, hogy kettőig dol-

gozott az íróasztalánál, és amikor összeroskadt, néhány órára ledőlt, de hajnalban újra kezdte. Ez lenne a minta? Azzal kell számolnunk, hogy amikor éjjel kettőkor összeroskad a köztisztviselő az íróasztalánál, akkor adjunk neki 4-6 órát a regenerálódásra, és reggel folytassa? Mindezek olyan súlyos kérdések, amelyeket itt ma csak fel tudunk tenni, de nyilvánvalóan még nem válaszolunk rájuk, mert elég sokféle válasz van, — jelentette ki az MKKSZ főtitkára.

A megállapodás tervezetével kapcsolatban az elhangzott felszólalások alapján azt a közös akaratot hallom ki, hogy tárgyaljunk, tárgyaljunk, kössünk megállapodást, és ha utána még mindig folytatódik a nyomás a közsférára, akkor gondolkodjunk valamilyen akción. Ne gondolkozunk semmiféle felmérésen, mert az biztosan megbuktat minden akció-

tervet, ha elkezdjük kérdezgetni, hogy ki akar aláírni valamilyen ívet, ki akar demonstrálni, öklöt rázni, ki sztrájkolna.

A főtitkár azt is felvetette, mi legyen, ha sikerül megállapodni a kormánnyal, amely azonban nem lesz hajlandó arra, hogy hivatalos lapban kihirdesse az egyezséget. Fehér József azt ajánlotta, ebben az esetben is érdemes aláírni a megállapodást, amelynek így is van kommunikációs értéke. Rövid véleménycsere után a résztvevők azal értettek egyet, hogy a kormány és a szakszervezetek között a megállapodás részleteiről folyó tárgyalások kritikus szakaszhoz érkezésekor a szakszervezeti vezetők a további lépésekről konzultáljanak vezető testületeikkel.

Az állásfoglalás javasolt szövegét a fórum egyhangúan elfogadta.

Egy megkérdésre méltatlan mocsári béka levele

Igen mélyről Tisztelt Mocsárügyi Miniszter úr!

A megdöbbenéstől tisztelegve alázkodtam meg a fortyogó szmötyiben, mikor tudomásunkra tetszetek hozni: lecsapolják a mocsarat! Szűkre méretezett béka-agyammal azt gondoltam, hogy az említett trutymóban demokrácia van, és ennek folyamodványaként tán a békákat is kérdezik, mi a véleményük a lecsapolásról.

De nem! Mint tetszett volt mondani: a mocsári békákat erről nem kérdezik meg. Hát bizony afféle mocsári békaként erre természetesen számítottam, hiszen nem a vélemény, hanem a választójog gyakorlása a fontos, persze nem a lecsapolás, hanem a mocsár lózungok-kal történő feltöltése előtt.

Mondom türelmetlen békacsáldomnak, nem érdekes a téma. Ne brekegjünk! Valóban, mit számítanak a békák, ha csak a rendet és fegyelmet tartják fenn, ha a mocsárügyi miniszterek és a főbékák által kiötlött — sokszor végrehajthatat-

lan — szabályok alapján próbálják intézni a mocsár ügyeit, megcélozva a mocsárgáz termelés hatékonyságának és egyensúlyának fenntartását. Nem csak esküjükből adódóan, hanem saját lelkiismeretüktől vezérelve és vállalt hivatásuk szerint.

Tisztelt Mocsárügyi miniszter úr!

Az esti brekegések közepette minden alkalommal megállapítjuk: bizony-bizony, a lecsapolandó mocsár társadalma igen messze van attól a kiskakastól, amelyik a gyémántkrajcárt keresi. A mocsárból ki sem tudunk emelkedni a szemétdomb magasságába. Hát még, ha tudnánk, hogy egyesek szemétdombja nem egy gyémántkrajcárt, hanem azok milliárdjait rejtegeti, akkor bizonyára mi is akarnánk kiskakassá válni, és nem a mocsárban taposni a szükség tárgyasult formáját.

De hát — legalábbis önök úgy gondolják —, nekünk ez jutott! Azt azért tessék már egyszer elmagyarázni a brekegőknek, hogyan lehet leköüzdeni a béka-perspektívát, és nagyra törő kiskakassá válni, ha a

gyémántkrajcár milliárdokkal rendelkezők nagy ívben pottyantanak a mocsárban élőkre? És persze mindezt úgy, hogy a véleményüket sem kérdezik.

Tisztelettel:

egy lecsapolás alatt élő mocsári béka, akinek a jövője a bányászbéka hátsó része alatt leledzik, ám szeretne kiskakas lenni, ha engednék, mert jogosan hiszi: a természet és a mocsár rendjének fenntartásában óriási és elengedhetetlen a szerepe.

A békák panaszát meghallotta:

Árva János

Ps. (azaz utóirat):

Ha én orvos létemre mocsárügyi miniszter lennék, nem csak a szmötyi gazdaságát igyekezném csökkenő létszám mellett gatyába rázni, hanem sebész-orvosi képesítést is szereznék annak érdekében, hogy ne csak a betegeket, hanem a mondanivalómat is vágjam!

(Elhangzott a közszolgálati érdekvédelmi fórumon
2006. június 22-én)

Nem engedhetjük, hogy a közszolgálat legyen a bűnbak!

Sorsdöntő ügyek az Országos Választmány május 30-i ülésén

Az MKKSZ Országos Választmánya Árva János elnök és Fehér József főtitkár előterjesztésében a szakszervezet 2005. júniusa és 2006. májusa között végzett tevékenységéről, a közszolgálatokat megtizedelő szándékokról, és a várható lépésekről, a szakszervezet 2005. évi pénzgazdálkodásáról és 2006. évi központi költségvetéséről tárgyalt 2006. május 30.-án. A testület elfogadta az MKKSZ Elnökségének a volt Közalkalmazottak Szakszervezete közös tulajdonát képező ingatlanok eladására tett javaslatát. Ugyancsak elfogadta az OV az MKKSZ Önkormányzati Dolgozók Országos Szakmai Tanácsa (DOSZT) megalakulásáról előterjesztett beszámolót.

A testület egyperes néma felállással emlékezett meg az elhunyt Veres Jánosról, aki az OV tagja, a Szabolcs-Szatmár-Bereg megyei Földhivatal SZB-titkára volt.

Árva János beszámolója az Elnökség munkájáról

Az MKKSZ elnöke emlékeztetett a szakszervezetnek arra a törekvésére, hogy 2005-2006. a szervezeti építkezés éve legyen az MKKSZ-ben: kerüljön előtérbe a taglétszám növelése, a szakszervezet nélküli munkahelyeken a munkavállalói érdekképviselet létrehozása, a szakszervezet hangjának, befolyásának erősödése. Ezzel összefüggésben utalt a szakszervezet sikeres Szolnok megyei ifjúsági találkozó-jára, s arra, hogy az MKKSZ igen nagy szerepet vállalt a SZEF Ifjúsági Tagozatának múlt évi megalakításában. A közösségépítés jó példáiként szolt az MKKSZ által szervezett vagy támogatott sportnapokról, amelyek mind nagyobb népszerűségnek örvendenek.

A szakszervezet szolgáltató funkcióját erősítette a kedvezményes üdülési lehetőségek bővítése, valamint a MAKASZ-kártya, amelyet ezekben a

napokban kapnak meg a szakszervezeti tagok, és az is, hogy a Vodafonnal aláírt szerződés révén lehetőség nyílt a mobiltelefon-társaság által nyújtott előnyök kihasználására is.

A szervezetépítés jelentős eseménye volt az Önkormányzati Dolgozók Országos Szakmai Tanácsának megalakítása. Rendszeresek voltak az – általában kihelyezett – országos vezetői értekezletek. Ezekben egyebek között olyan fontos témákról esett szó, mint például a közigazgatás személyi állománya teljesítő-képességének növelésével, a magyar közigazgatás modernizációjával, a köztisztviselői rendszer továbbfejlesztésével összefüggő kormányzati tervek, a munkahelyi szakszervezet jogainak gyakorlati módjai, a szakszervezeti gazdálkodás sajátos szabályai, a munkahelyi konfliktusok kezelése. Az OSZT-k működése is jelentősen hozzájárult a szakszervezeti érdekképviselet és érdekvédelem erősítéséhez.

Kitért az elnöki beszámoló az elmúlt egy évben tartott országos és regionális szakmai érdekvédelmi konferenciákra is. Sárközy Tamás professzor két alkalommal is ilyen konferencia keretében előadáson és konzultáción ismertette az államigazgatási rendszer átalakítására kidolgozott elképzeléseit.

Az MKKSZ az országos közszolgálati érdekegyeztető fórumokat (OKÉT, KÉT, OÖKÉT) is aktívan felhasználta arra, hogy kiálljon a köztisztviselők, közalkalmazottak, a közigazgatásban dolgozók érdekei mellett. Az ágazati érdekegyeztetést erősítették azok a megállapodások, amelyeket különböző minisztériumokkal kötött az MKKSZ. A tapasztalatok azt mutatják, hogy érdemes volt ezeket megkötni.

Az MKKSZ Elnöksége igen energikusan és határozottan lépett fel a 65. éven felüliek közszolgálati jogviszonyának megszüntetése, és a 13. havi illetmények kifizetési rendjének botrányos átalakítása miatt keletkezett ügyekben. Nem hagyhatók ki az elszámolásból azok a munkaügyi perek sem, amelyeket az MKKSZ-tagok, tisztségviselők a szakszervezet jogi segítségével nyertek meg.

A sikertelenségekről is szó esett az elnöki beszámolóban. Egyebek között a közalkalmazotti tanácsválasztások és az ezzel összefüggő szakszervezeti reprezentativitás szabályainak számunkra hátrányos változásáról, és arról, hogy minden erőfeszítés ellenére nem sikerült növelni a szakszervezeti taglétszámot. A következő időszak sokasodó közszolgálati gondjaira utalva Árva János végül azt javasolta: ha 2005. az építkezés éve volt, 2006. legyen az összefogás, az összetartozás és a szolidaritás éve.

Fehér József:

Keressük közösen a választ a súlyos kihívásokra!

Úgy gondolom, hogy a Választmány tagjainak döntő többsége most nem elsősorban a napirendünkben szereplő gazdálkodási, pénzügyi, vagyoni jogi kérdésekre koncentrál, hanem a *közszolgálat jövőjéért aggódik*. A főtitkári referátum helyzetünk és a végzett munka elemzésére fókuszál, de – egy beszámoló követelményeitől kissé eltérően – mindenekelőtt a *teendők*et kívánom a rendelkezésre álló információk alapján összefoglalni. Tehát nézzük az elmúlt év összegezését négy tételben:

1. Az MKKSZ belső szervezeti helyzetének alakulása.
2. Szerepünk a szakmapolitikában.
3. Közreműködésünk és hatásunk a bér- és foglalkoztatáspolitikában.
4. Az MKKSZ szerepe a jogalkotásban.

Tekintettel arra is, hogy a parlamenti választások időszaka mindig egy kicsit „szelárnyékot” jelent a szak-szervezetnek, tavaly ilyenkor közösen azt határoztuk el, hogy *2005-2006 legyen az MKKSZ BELSŐ ÉPÍTKEZÉSÉNEK ÉVE*.

Az építkezés alatt értettük mindenekelőtt a **taglétszám növelését, a szervezetek számának növelését, a „fehér foltok” felszámolását, a tárgyalási és megállapodási képesség fejlesztését, a szakértelem erősítését, a kapcsolatok elmélyítését és szélesítését, munkánk nyilvánosságának bővítését és rendszeresebbé tételét.**

Ma, ha megnézzük a bizonyítványunkat, akkor azt látjuk, hogy a „szigorú osztályfőnök” *gyenge közepesre* értékeli teljesítményünket. Ez természetesen nem azt jelenti, hogy ne tartoznánk köszönettel azoknak, akik önzetlenül, időnként saját egzisztenciájukat is veszélyeztetve a munkahelyeken, a frontvonalban vállalják az ütközéseket, teszik a dolgukat. Ők azok az alapszervezeti titkárok, helyi tisztségviselők, akik nélkül ez a teljesítmény sem lett volna elérhető. A közepes minősítés és a gyengébb teljesítmény a vezetést illeti. Be kell látni: *nem sikerült megszólítani a szervezeten kívüliek többségét, nem találtunk új szervezési stratégiát és módszereket, nem tudtuk meggyőzni kollégáinkat a szervezkedés, a közös összefogás, az akcióképesség erősítésének fontosságáról*. Sokat dolgoztunk. Egyesek talán túl sokat is. De tudjuk, senkit nem érdekel az erőfeszítés, a végzett munka mennyisége. CSAK AZ EREDMÉNY MINŐSÍT!

A szervezetépítés legnagyobb eredménye: *elkerültük a szakszervezet drámai leépülését*. Érzékelhető tag-

sági növekedés Borsod-Abaúj-Zemplén, Szabolcs-Szatmár-Bereg és Pest megyében következett be, de pozitív irányú elmozdulás tapasztalható még Hajdú-Bihar és Komárom-Esztergom megyében is. Más megyékben a stagnálás vagy a taglétszám-vesztés látható. Azt hiszem, ki kell mondanunk: kritikus a helyzet Veszprém és Zala megyében, de a Tolna megyei helyzet sem megnyugtató.

Ehhez kapcsolódóan a költségvetési és tagdíjbevételei helyzetről nem beszélek, mert az egy másik napirend témája. Itt most csak azt említem meg, hogy **a létszám stagnálásának – vagy kisebb mértékű csökkenésének – okai nem ismertek**. A megyei titkárok, alapszervezeti titkárok a korábbi években az országos érdekképviselet eredménytelenségét (például bérbefagyasztás, vagy törvénymódosítás), vagy mondjuk a tagdíj összegének emelkedését szokták a csökkenés okaiként megjelölni. Most erről nem lehet szó, hiszen a tagdíj maximális összege 2003-ban, 2004-ben, 2005-ben ugyanúgy 800,- Ft volt.

2005-ben mind a közalkalmazotti illetménytábla, mind a köztisztviselői illetményalap az inflációt meghaladó mértékben növekedett. A reálkereset 2004-2005-ben összesen kb. 10 százalékkal nőtt. Közszolgálati munkavállalókat érintő törvényi megszorítás, létszámcsökkentés nem történt. A törvénymódosítások hátrányos hatásait (lásd. például 13. havi juttatás) sikerült részben korrigálni.

Nem elég jól dolgozni...

Az első olyan kérdés, amelyre talán ma itt közösen meg kell keresnünk a választ: *mi a szakszervezetet elhagyók indoka?*

- Közömbösség?
- Egyéni önzés, egyéni megoldások vagy a szolidaritás hiánya?
- Vagy a mi munkánk kritikája?

Idézet az MKKSZ tegnapi e-mail tárából:

„Van pofátok érdekképviseletnek nevezni magatokat, miközben SEMMIT sem tesztek az érdekünkben.

Ha lenne fórum a honlapon, talán rájönnétek, hogy mennyire „elégedettek” a köztisztviselők, közalkalmazottak a teljesítményetekkel.

Baló Péter”

Lehet, hogy meg kell fogadnunk Baló Péter tanácsát, és nyitni egy fórumot a honlapon.

Vezetői körben már foglalkoztunk egy év eleji felmé-

Miért?

réssel, amikor a 2006. évi bértárgyalások eredményeiről kérdeztük meg kollégáinkat. Akkor a válaszadók elsőprő többsége (93 százalék) a 2006. évi közalkalmazotti és köztisztviselői béremelést (2006. áprilistól 5 százalék) egyértelműen *szakszervezeti kudarcnak* könyvelte el. A válaszadók véleménye szerint például a köztisztviselői illetményalap 8 százalékos emelése még elfogadható lett volna, de sikerről csak 10 százalékos emelésnél lehetett volna beszélni. Megkérdeztünk közalkalmazottaink 40 százaléka a *közalkalmazotti tábla-módosítást egyszerűen árulásnak* nevezte, tekintettel arra, hogy az un. „áthúzódozó” hatást a szakszervezetek tárgyalási alapnak fogadták el.

Az már csak valószínűleg a mi gondolatainkat befolyásolja, hogy az 1481 válaszolóból mindössze 6 fő reagált egyértelműen igennel arra a kérdésre, hogy a magasabb mértékű béremelésért vagy más érdekérvényesítésért hajlandó lenne-e a szakszervezet által szervezett demonstrációban vagy más akcióban részt venni. Azt sem hagyhatjuk szó nélkül, hogy a közel 1500 megkérdezettből több mint 600 fő a szerintük elfogadhatatlan eredményt, a kudarcot a *szakszervezeti tárgyalók felkészületlenségének* tulajdonította.

Azt mondtuk erről a felmérésről, hogy ez ne befolyásoljon minket, hiszen valóban nem reprezentatív. De talán mégsem szabad egy kézlegyintéssel elintézni! Köz hely, de igaz, hogy **nem elég jól dolgozni, arról rendszeresen és színvonalasan tájékoztatni kell mind a közvéleményt, mind a tagságot.**

2005-2006-ban az MKKSZ megjelenése a médiában nem csökkent. Igaz, most nem készítettük el az ilyenkor szokásos sajtótükröt, de talán nem kell hosszan bizonygatnom, hogy az írott sajtóban – beleértve a megyei lapokat is – a *publicitásunk változatlanul jónak mondható.* De azt is érezzük, hogy *rádióban, TV-ben gyengének minősíthető a szereplésünk.* Pedig az elektronikus média hatása sokszorosa az írott sajtó hatásának.

Szervezetünk legitimációját **partneri munkakapcsolatainkon** is mérhetjük. 2005-ben mind a kormányzati szervekkel, mind a szakmai szervezetekkel és más érdekérvényesítővel kiegyensúlyozott, tartalmas és kölcsönösen előnyös kapcsolatokat alakítottunk ki. Mindenhol számítanak ránk, kérik és többségében figyelembe is veszik a véleményünket, mert mi nemcsak a jelenléti ívet írjuk alá, hanem érdemi katalizáló szerepvállalással, kezdeményező-készen veszünk részt a közös munkában.

Az **érdekegyeztetés** lassan átfoghatatlanul széles színterén - makroszinten ugyanúgy, mint a szektorális vagy az ágazati szinteken – mindenhol ott vagyunk. Igen komoly megterhelés ez. A szakmai anyagokat adott esetben órákkal a tárgyalások előtt kapjuk meg, és persze

lehet kifogásolni, hogy a még hatályos jogalkotási törvény szerint – figyelemmel a szakszervezet testületi jellegű működésére is – legalább 8 nappal előtte meg kellett volna küldeniük. Ezt meg is hallgatják, és legközelebb is lehetetlenül rövid időt adnak az egyeztetésre vagy a felkészülésre. Választhatunk: vagy nem megyünk el, mert későn kaptuk meg a tárgyalás előterjesztéseit, és így törvényesen járunk el, de a véleményünket nem ismerik meg, és így nem is vehetik figyelembe; vagy a délután megküldött anyagot éjszaka tanulmányozzuk, és vállaljuk az egyszemélyes véleményt.

Tudom, én említettem: sem a tagságot, sem a munkavállalókat nem érdekli a szakszervezeti tisztségviselők erőfeszítése vagy munkaterhelése. Épp eléggé túlterheltek ők is. **Csak az eredmény számít!**

Mi történt a jogalkotásban?

Ez a terület számunkra alapvető jelentőségű, mert a közszolgálat meghatározó ügyei már a jogalkotás során eldőlnének. Csak a jegyzőkönyv számára mondom, hogy 2005-ben az MKKSZ-hez közvetlenül 81, a SZEFE útján 17 jogszabály-tervezet érkezett véleményezésre. Kapacitásunk véges, ezért elsősorban a minket közvetlenül érintő területekre koncentráltunk, és 31 jogszabály véleményezését végeztük el. Változatlanul gond, hogy *nincs lehetőségünk a jogalkotást talán a legfontosabb fázisban, a koncepció-alakítás időszakában befolyásolni.* A normaszöveg már nagyon nehezen változtatható, és van olyan érzésünk, hogy nem is azzal a szándékkal küldik Sokszor idő sincs rá, hogy véleményünk figyelembevételével változtassanak rajta.

Rövid emlékeztetésként csak a munka világát szabályozó törvényekről.

– Egységes közszolgálati törvény

A kormány-előterjesztés parlamenti szakba juttatását szakmai érvekkel megakadályoztuk, mert az minden közszolgálati munkavállalónak hátrányos lett volna. De mint napjainkban tapasztaljuk, korántsem tekinthetjük lezártnak az ügyet, hiszen a reform-csomag egyik hangsúlyos célcsoportja a közszolgálati munkavállalói kör megsarcolása. Ezt az időleges sikert nem tudjuk túlhangsúlyozni, mert ez a magatartásunk a SZEFE-en belül is kemény bírálatot váltott ki.

– Munka Törvénykönyve

Ez az Országos Érdekegyeztető Tanács témája volt, de mi is többször véleményeztük, és részünk van az előnyös módosításokban. Igaz, az előny csak elvi lehetőség, tudniillik: szigorodtak a munkáltató kötelezettségei.

– A köztisztviselők jogállásáról szóló törvény

Többszöri nekifutásra, KÉT-OÖKÉT ülésen a módosítások köréről konszenzus alakult ki, de mint tudjuk, a

Árulás?

Időhiány

Pénzügyminisztérium a szükséges pénzügyi források hiánya miatt a továbblépést megakadályozta.

– A közalkalmazotti tanácsválasztás módosítása

Ez az a siker, ami nagyobb kárt hoz, mint a kudarc, mert be kell látnunk, hogy a reprezentativitás új számítási rendje számunkra sokkal rosszabb.

Szakmapolitikai szerepünk

Korábban is vallottuk és alkalmaztuk azt az álláspontot, hogy **eredményes érdekképviselőt nincs hiteles szakmapolitikai közreműködés nélkül.** 2005-2006-ban 14 sikeres országos és regionális rendezvény megszervezésére került sor. A szakmai megközelítés igényével foglalkoztunk az európai közigazgatási tér magyarországi hatásaival, a közigazgatás korszerűsítésével, a kormányzati irányítás strukturális átalakításával vagy a KET bevezetésének minket érintő tennivalóival.

Bér- és foglalkoztatáspolitikai

Visszaulok a már idézett, az év elején készített felmérésre (ami nem reprezentatív és nem biztos, hogy mértékadó). Annak alapján úgy tűnik, hogy *vagy nem tudunk közmegelegedést kiváltó eredményt elérni, vagy bármilyen eredményt érünk el, azzal a többség (vagy a véleményt nyilvánítók többsége) soha nem lesz elégedett.*

Furcsa ellentmondás! 2002. óta minden bérstatisztika (külföldi, belföldi, munkaügyi, pénzügyminisztériumi, KSH) hatalmas közszolgálati előnyt mutat a közszolgálati bruttó keresetek javára a versenyszférával szemben mind a *kereset szintjét*, mind pedig a *bérnövekedés dinamikáját* tekintve. Ugyanakkor az általunk képviselt munkavállalók (vagy azok közül a véleményt mondók) az állandó elégedetlenségnek és az érdekképviselő gyengeségének adnak hangot.

Tegyük fel a kérdést: nem vagyunk mi is okozói ennek a hangulatnak? Fel merünk vállalni a tárgyalások kezdetén egy reális, megvalósítható mértéket, vagy – attól függően, hogy ki mikor, milyen médiához jut – egymásra licitálva, elhiteltelenítjük saját tárgyalási pozícióinkat. Utána csodálkozunk, hogy a tagság nem ezt várta.

Nehéz most „a realitás talaján” maradni, hiszen az Országos Választmány sem osztaná azt a véleményt, hogy mind 2005-ben, mind 2006-ban a vártnál, a reálisan elérhetőnél sokkal többet harcoltunk ki. Valószínűnek tartom, hogy a jelenlévők többsége elégedetlen lenne egy olyan meghirdetett programmal, amely mondjuk például 2007-re csupán a jelenlegi kereseti szint megtartását célozná meg. Tudom, hogy ezt most nem lehet felvállalni, de **valamikor szembe kell nézni azzal, hogy a közszolgálati keresetnövekedésnek nemcsak pénzügyi, hanem morális, társadalmi korlátjai is vannak.**

– Foglalkoztatáspolitikai = a legsúlyosabb kihívás

Napjainkra talán ez a *legkritikusabb érdekvédelmi feladat.* Eddig többé-kevésbé működött az a látens alku, amely szerint a *viszonylag alacsonyabb bérezést kompenzálta a viszonylag stabilabb – mármint a versenyszférához képest biztosabb – foglalkoztatás.* Ma már nem érvényesek ezek az alkatényezők. **A közszolgálatban a bér (kereset) tetszik, nem tetszik, statisztikailag sokkal magasabb, mint a versenyszférában, a foglalkoztatás, viszont – az igen eltérő leterheltségi mutatók ellenére is – vélhetően nem tartható a jelenlegi szinten.** Személy szerint én ezt érzem a legsúlyosabb kihívásnak, mert a létszámcsökkentések idején a távozók (a kirúgottak, elbocsátottak) – igaz, utólag, de – mindig azt vetették a szemünkre, hogy a magasabb mértékű béremelés kiharcolásával megteremtjük az elbocsátások indokait.

Kihívás

E témakörben nem lehet két véleményt képviselni. Egyik, amely a közvéleménynek szól, és *harcos kiállást sejtet bármiféle elbocsátási szándékkal kapcsolatban*, a másik meg valamilyen belső tárgyilagos álláspontot tükröz, és úgy mond *elfogadja a kikerülhetetlen reform-lépéseket.* Mindez nem mond ellent annak, hogy a jelenlegi körülmények között elsősorban annak adjunk hangot, hogy **a kormány vessen véget az ötletbörzének, a számháborúnak, a pánikhangulat-keltésnek, mert elfogadhatatlan, hogy a közszolgálat intézményeit, a köztisztviselőket és a közalkalmazottakat kiáltják ki bűnbaknak az ország jelenlegi helyzetéért.**

Ez ügyben különböző médiumokban már nyilatkoztunk. Igaz, különösebb hatás nélkül, de kimondtuk, hogy például: az agrár támogatás vagy a 13. havi nyugdíj, az autópálya építkezés, a gyógyszerár támogatás vagy éppen a lakáshitel kamatok támogatása mind-mind olyan intézkedés, amelyet állampolgárként és adófizetőként is határozottan helyeselünk és támogatunk, ugyanakkor nem szabad elhallgatni, hogy **az államháztartási egyensúly megbomlását nem a közalkalmazottak 50 százalékos béremelése, hanem az előbb felsorolt – még egyszerűsített – helyes, igazságos és szükséges – kiadások fedezet nélküli megvalósítása okozta.**

Ami elfogadhatatlan

Félreértés ne essék: még csak gondolatnak sem kezdeményezzük ezeken a területeken az un. megszorításokat. De éppen azért, hogy a döntéshozók mellett a lakosság is, az állampolgárok is „képben” legyenek, **meg kell tenni mindent a közszférára zúduló, részben a kormány által gerjesztett harag enyhítéséért.**

Az a véleményünk, hogy ország-reformot lehet a győztes pozíciójából, erőből, az „oszd meg és uralkodj” elve alapján elindítani, és talán megvalósítani is. Azzal is tiszt-

tában vagyunk, hogy **a mai magyar közéletben egyáltalán nem jellemző az összetartás és a szolidaritás.** Mondjuk ki: *bármilyen társadalmi réteg érdekeibe bele lehet gázolni anélkül, hogy a többi kiállna mellette.* Ma sem elszigetelt az irigykedés, a gyűlölködés logikája, amely mintha ezrek torkából harsogná azt, hogy bocsásanak el több tízezer vagy több százezer közalkalmazottat, köztisztviselőt, mert a mi adónkból élnek, a mi vértüket szívják.

Igen, kedves kollégák, az elmúlt két-három hétnek ez lehet a rezüméje. Még csak halvány szándékát sem láthattuk annak, hogy a kormányzat vagy a hatalom a változásoknak meg akarta volna nyerni a közszféra dolgozóit. Azt tapasztaljuk, hogy a reform-düh előnti a nyilvánosságot, és ennek következtében **a közvélemény nemcsak a köztisztviselőre, hanem a tanárra, a kultúra munkására, s minden más közszolgáltatásban dolgozóra úgy tekint, mint valami élősködőre, amit le kell vakarni a társadalom testéről, amitől meg kell menteni az országot.**

Ne vigasztaljuk magunkat azzal, hogy majd a közvélemény meghallja a mi józannak tűnő álláspontunkat, és elfogadja, hogy például *a köztisztviselő nem tehet arról, hogy milyen jogszabályokat kell érvényesítenie;* hogy rossz a rendszer, amelyben dolgozik a jogalkalmazó; hogy Magyarországon történelmileg rendezetlen a piac és a közszféra viszonya. *Nem a közszférában dolgozók tehetnek arról, hogy munkavállalói szempontból csak igen kevésnek vonzó a piaci szféra, mert kisebb a bér, nagyobb a kiszolgáltatottság és nem vagy csak igen nehezen érvényesíthetőek a munkavállalói jogok.* Meg kell próbálnunk a lehetetlent, és meggyőzni szűkebb-tágabb környezetünket arról, hogy *nem azzal szerezhető az un.*

Éppen fordítva!

reformoknak társadalmi támogatottság, ha úgymond „közakarát”-ként a közszféra munkafeltételeit hozzárontják a piaci körülményekhez, hanem éppen fordítva.

Szóljunk arról is, hogy a parlament és a most hivatalba lépő kormány anélkül kapott felhatalmazást a reformokkal kapcsolatos döntésekre, hogy a választók ismerhették volna, mit jelent ez majd a gyakorlatban. **Nem fogadjuk el,** hogy az „igen” voksok feltétel nélküli szabad utat biztosítanak minden lépés megtételére.

Tagjai vagyunk az európai közösségnek. Reméljük, ez nem csak számunkra jelent kötelezettséget, hanem a kormány számára is evidenssé teszi az európai módon megkövetelt szigorú társadalmi párbeszédet és az egyezségre való törekvést. **Elfogadhatatlan** számunkra az olyan megközelítés, amely a 10 ezer vagy 100 ezer, vagy nem tudom hány százezer közszolgát szembeállítja a 9,9 millió magyar állampolgárral.

Ez azért is elfogadhatatlan, mert ez a sanda vélemény

gerjeszti a közszolgálat-ellenességet és kelti azt a hamis illúziót, hogy ha elbocsát a kormány x-ezer közszolgát, az megoldja az ország gondjait. Elfogadhatatlan azért is, mert *a közszolgálat, ha jól működik (márpedig a magyar közszolgálat nem működik rosszul), akkor az az állampolgárnak is előnyt jelent.* Más megközelítésben: *nemcsak azt kívánjuk védeni, hogy a közszolgák ne legyenek kiszolgáltatottak és büntetésre érdemesek, hanem az általuk nyújtott közszolgáltatást igénybe vevők se szenvedjenek el méltánytalan hátrányokat.*

Mondjuk ki: nem erre kapott a most hivatalba lépő kormány felhatalmazást. Arra kapott felhatalmazást, hogy teremtsen meg a közkiadások jobb hasznosulásának, a színvonalasabb szolgáltatásoknak, az azokhoz való hozzájutás egyenlő esélyeinek feltételeit. Mindig is ellene voltunk a demagóg, populista, olcsó állam jelszavának. Mindig is azt képviseltük, hogy az ésszerűen takarékos, hatékony állam programját és államszervezet megteremtését pártoljuk, amelyben nincs helye a pazarlásnak, viszont jobbak a feltételek a társadalmilag szükséges közszolgáltatások működéséhez. Hangsúlyosan beleértve ebbe **a jó színvonalú munkavégzés jobb megbecsülését, a bérek befagyasztásával történő fenyegetés helyett a bérek felzárkóztatását.** Ma nem ez vár ránk.

A *törvény-tervezetek* egy részét ismerjük, más részéről csak kiszivárogtatásokat ismerünk - és találgatunk.

Pofon a jognak

A jogalkotási törvény az eddig is igen alacsony hatékonysággal hasznosuló *szakszervezeti véleményezés lehetőségét gyakorlatilag kiirtja.* A miniszter megjelenti a minisztérium honlapján a törvény-javaslatot, ahhoz bárki, „aki él és mozog” hozzászólhat, de *a jogalkotót semmiféle kötelezettség nem terheli a vélemény megismerése, megtárgyalása és legkevésbé figyelembevételre tekintetében.*

Az önkormányzati törvény módosítása most közvetlen munkavállalói érdeket látszólag nem sért, de az átalakítás (mint minden eddigi átalakítás) biztos, hogy nem lesz előnyös a munkavállalóknak. Van lélegzétvételnél is időnk, tehát később is tudunk ezzel foglalkozni.

A Ktv. és a Kjt. módosítása, úgy tűnik, minden eddigi *szorongásunkat, vagy mondhatnám, rémálmodunkat felülmúlja.* A hírek szerint *megváltozik vagy meg is szűnik a végkielégítés és a felmentés jelenlegi jogintézménye,* és a Munka Törvénykönyvében érvényes szabályokat veszi át a közszolgálati szabályozás is.

A bérrendszer mindkét törvény személyi illetékességi területén jelentősen megváltozik. Nem kizárt, hogy a jelenlegi alapbérek, alapilletmények 60-70 százaléka lesz garantált, az azon felüli rész pedig úgymond *teljesítményelvű díjazás* alapján a munkáltató döntése szerint lesz odaítélve.

Megváltozik a béren kívüli juttatások rendszere is. Mindaz, ami eddig törvényben, alanyi jogon volt garantált, az a munkáltató költségvetési helyzetétől függően adhatóvá válik. Számolnunk kell a jogviszony-váltással is. Úgy tűnik, a kormány evidenciaként kezeli azt a változást, amely 2003-as győzelmünk következménye, ti. az ügykezelők közszolgálati törvény hatálya alá kerülése visszarendeződik. Ugyanerre a sorsra számíthatnak a közalkalmazotti A/, B/ és talán a C/ fizetési fokozatba soroltak is.

Némi cinizmussal azt lehet mondani, hogy akik túlélik a felmentés, végkielégítés megkurtítását, az alapbér rendszerének módosítását, a béren kívüli juttatások megkurtítását, a jogviszony-váltást, még mindig ők érezhetik magukat szerencsésnek azzal a ki tudja hány ezer köztisztviselővel vagy közalkalmazottal szemben, akiket az un. „feladatalapú” foglalkoztatás bevezetésére való hivatkozással a közeli hónapokban vagy az elkövetkezendő másfél évben kirúgnak a közszolgálatból.

Egyetlen esélyünk: erőt mutatni!

Kerüljük el azt, amit a másik oldalon kifogásolunk: a pánikkeltést. Említettem, az előbb felsorolt, nagyon súlyos következményekkel járó törvény-módosításokról *nincs hitelt érdemlő információ*. Azt felelősen vállalom, hogy az említett jogintézmények átalakításáról többé-kevésbé hivatalosnak mondható információkkal rendelkezem. De *a mérték, a konkrét megoldás, a tényleges változtatás tartalma nem ismeretes*. Elsősorban azért adtam tájékoztatást erről a Választmány ülésén, hogy magunkat felkészítsük a kormány által tervezett változások irányára, és *gyűjtsük azokat az érveket, amelyek az általunk képviseltek érdekeinek védelmében el kell, hogy*

hangozzanak a minden bizonnyal nagyon rövid időn belül sorra kerülő tárgyalásokon.

Számítsunk arra: lehet, hogy egy-két héten belül ismét találkozunk kell egy rendkívüli választmányi üléssel. A helyzet a várható változás súlyos volta megkezdhetetlenné teszi azt a kérdést, hogy *mi következik a tárgyalások várható sikertelensége után*. Ne keressünk magunk között bűnbakot, de azt most is ki kell mondani, hogy 2003-ban mi itt sokan, akik itt vagyunk, a Választmány akkori tagjai *súlyos hibát vétettünk*. Azok, akik az akkori létszámcsökkentés kapcsán körvonalazódó akció-egységet, demonstrációs vagy sztrájkkészséget – vélhetőleg jó szándékkal, de – leszerelték, ellene hangoltak, azért marasztalhatóak el. Mások, akik elszántak, tettekre készek és akcióképesek voltak, de azt mégsem vállalták fel, ők akkor hibáztak.

Most, mi így közösen határozzuk el, hogy **ez még egyszer nem következhet be**. A Választmánynak, mint országos döntéshozó, irányító és képviselői testületnek kell, hogy legyen tartása, kell, hogy legyen bátorsága szükség esetén meghirdetni egy akciót. Felvállalva annak összes kockázatát, beleértve a teljes kudarcot is.

Úgy vélem, lelkiismeretünk csak akkor lehet nyugodt, bátor elszántsággal csak akkor készülhetünk a kétségtelenül nehéz tárgyalásokra, ha ezt a szándékot ma itt kinyilvánítjuk. Tudjuk, *a hatalom csak az erőt tiszteli*. Utolsó esélyünk, kedves barátaim, hogy *megpróbáljunk erőt mutatni, vagy csendesen kivonulni a közéletből*. Bízom benne, hogy közösen megtaláljuk azt a választ, amelyet nemcsak kimondani, de megtartani is lesz erőnk.

És utána?

Hozzászólások, javaslatok

Marosi János,

az MKKSZ elnökségének tagja

A felszólaló a szakszervezeti érdekképviselő nagy eredményeként értékelte az illetmények 2006-os alakulását, azt, hogy **szeptember 1. helyett végül április 1.-től emelkedett az illetményalap**. Az tapasztalható azonban, hogy ezt a körülményt kevesen ismerik. Egyetértett azzal a főtitkári megállapítással, hogy *erről többet kellett volna beszélni az érintettekkel*. A 13. havi juttatásokról azt a véleményét mondta el Marosi János, hogy teljesen értelmetlen pénzügyi trükk volt a költségvetési

hiány csökkentésének ez a módja. Sajnálatos, hogy az Alkotmánybíróság ezt jóváhagyta.

Jónak tartom – mondta –, hogy **elhárítottuk az egységes közszolgálati törvény elfogadását és bevezetését**. Kár, hogy csak a törvénytervezet koncepcióját ismertük meg, a törvényjavaslat normaszövegét nem is láhattuk.

Helyeseltem és ma is helyeslem, hogy egy évvel ezelőtt döntöttünk a szakszervezeti tagdíj reformjáról, arról, hogy fokozatosan közelítünk az 1 százalékhoz. Sajnálom, hogy április 1.-től nem valósult meg általánosan, csak nagyon kevés helyen vezették be.

A felszólaló elismeréssel méltatta, hogy megalakult az Önkormányzati Dolgozók Országos Szakmai Tanácsa, amely már hozzá is látott első feladatához, az önkormányzati törvény módosításának véleményezéséhez. Elismerést érdemlő eredményként szolt a **szakszervezeti kedvezménycsomagról** – a MAKASZ-kártyáról, az üdülési lehetőségek bővüléséről, és a Vodafonos akcióról –, amelyről többet kell beszélni, hogy minél szélesebb körben ismertek legyenek ezek a **csak szakszervezeti tagoknak** járó kedvezmények.

Marosi János aggodalmának adott hangot amiatt, hogy az Alkotmánybíróság mindmáig nem hozott döntést a felsőfokú szakképzésben résztvevők jogbiztonságát sértő rendelkezés (mostantól nem sorolják magasabb fizetési kategóriába az ilyen diplomát szerzőket) ügyében tett MKKSZ-beadványról. Pedig a most, és ezután végzők még más feltételekkel vágtak neki a tanulásnak.

A közszférát sújtó létszámcsökkentési hírekkel kapcsolatban a felszólaló azt javasolta, hogy a megszorító intézkedések konkrét tervét meg-

ismerve döntsön az MKKSZ a reagálás – a tiltakozás, vagy más lépés – módjáról és mértékéről.

Tiba József,

az MKKSZ Heves megyei titkára

A nem hivatalosan már ismertté vált megszorító intézkedésekre reagálás módjával kapcsolatban szintén azt ajánlotta, hogy a hivatalos bejelentések után, de mindenképpen a tagsági vélemények ismeretében döntsön az MKKSZ a lehetséges lépésekről. A szolidaritási vagy demonstrációs akciókban való részvétel hajlandósága Magyarországon ma

rendkívül alacsony – erre a mindennapi életből vett példákat is sorolt –, ezért a felszólaló szerint kétséges, hogy egy esetleges akciónak lenne-e kellő támogatottsága. A Köztisztviselők Napjáig – amelynek központi ünnepe az idén Egerben lesz –, több információ áll majd rendelkezésre a döntéshozatalhoz. Tiba József elképzelhető demonstrációnak tartaná azt is, hogy a köztisztviselők maradjanak távol a központi ünnepségről, ezzel fejezzék ki véleményüket a velük kapcsolatos drasztikus intézkedések tervéről.

Fehér József válasza a felszólalásokra

Minden véleménnyel, vagy megjegyzéssel egyetértek. Remélem, hogy senki nem úgy gondolta, hogy itt ma kellene határozni a július 1-jei, vagy bármilyen más napon sorra kerülő demonstrációról, mert nem biztos, hogy kell határozni a demonstrációról, hiszen tárgyalásra készülünk.

A kormány képviselőit, vagy a hatalom gyakorlóit szeretném meggyőzni arról, hogy **az ország jelenlegi helyzetében nem az egyetlen megoldás a közszolgálat kiirtása.** És nem is feltétlen csak abból a pozícióból kívánunk tárgyalni, hogy mi jó a közszolgálatnak, mert az senkit nem érdekel. Hanem *elsősorban azt célszerű hangsúlyoznunk, hogy a közszolgáltatást igénybe vevő állampolgárnak*

miért lesz rossz,

ha végrehajtják ezeket a lépéseket, amelyeket terveznek. Még egyszer nagyon nyomatékosan szeretném mondani, hogy minden információért teljes felelősséget vállalok, de ez most ilyen értelemben belső tájékoztatás. Még sok minden történhet, amíg megismerjük a jogszabályokat, és természetesen ne adjuk fel a harcot a kezdete előtt. Az érdekegyeztető tárgyalásokon nem is túl sok mozgástér van, de *minden érdekegyeztetés szokott valamit módosítani az eredeti kormányképzéseken.*

Az egységes közszolgálati törvény – aggódott Marosi János kollégám – valamilyen oldalajtón, vagy hátsó ajtón visszatérhet. Igen. Azt hiszem, hogy akik azt mondták, hogy az MKKSZ főtitkárával a jövőt illetően egy asztalhoz nem lehet leülni, azok talán most egy kicsit magukba szállnak, és azt mondják: nem véletlen volt a mi tiltakozásunk. Mi ugyanis abban a helyzetben voltunk, hogy ismertük a jogszabály-tervezeteket. Más szakszervezetek vezetői nem ismerték. Nem szamizdatként szerveztük meg, hivatalos érdekegyeztető tárgyalásokra küldték meg nekünk azokat. Egyébként akit nagyon érdekel a dolog, Vadász János szerkesztésében megjelent a Kos-

suth Kiadó gondozásában egy könyv, amely a törvénytervezet valamilyen válfaját tartalmazza.

A felsőfokú képzéssel kapcsolatos beadványunk ott van az Alkotmánybíróságon. Pálfi Ilona főtitkár asszony arról tájékoztatott, hogy az Alkotmánybíróság befogadta beadványunkat, azt olyannak tekinti, amely az Alkotmánybíróság tárgykörébe tartozik. Hogy mikor tárgyalják, ez az Alkotmánybíróság munkarendjétől függ, de hogy tárgyalni fogják, arról hivatalos értesítést kaptunk.

Tiba József is, Marosi János is említette, hogy várjuk meg a megszorító intézkedésekkel kapcsolatos jogszabályokat. En is azt mondom, hogy *addig ne szervezkedjünk, amíg a jogszabályok teljes tartalommal és teljes terjedelemben nem lesznek ismertek.* De azért gondolom, senkinek nincs illúziója a tekintetben, hogy ha nem is 20 százalékos, de lesz létszámcsökkentés az állami közigazgatási szférában. A mértékben azért kételkedem, mert a hatvanezer fős tisztviselői állományt tekintve nem tudom, hogy az államkincstártól el lehet-e további mondjuk 800 főt bocsátani. Vagy a környezetvédelmi, természetvédelmi hivataloktól el lehet-e bocsátani 1000 főt, mert nem sokkal többen vannak. Vad számokat hallunk a munkaügyi központoknál is. 1000-1200 fő elbocsátása, vagy esetleg jogviszonyváltása várható. Kiszervezések és egyebek.

Nem tudom, hogy ezek a

kiszivárogtatások

szándékosak-e, hogy tesztelik-e a hozzáállást. Nem tudom, szerencsés volt-e az, hogy eddig szándékosan nem nyilatkoztunk meg ezekben a konkrét kérdésekben, mert miután nem hivatalos az információ, mindig szemünkre vethetik, hogy miről beszél? Ez nem a kormány álláspontja. De azért azt hiszem, mégis az a helyes, ha foglalkozunk ezekkel a kérdésekkel, és *ha ma nem is arról döntünk, hogy mikor lesz demonstráció, de lélekben arra készülünk.*

Ha olyan a helyzet, akkor az Elnökség nem fogja mérlegelni az összehívás szükségességét, hanem igenis ebben a körben, úgy értem az Országos Választmány személyi körében meg kell beszélnünk közös dolgainkat. És akkor döntenünk kell arról, hogy *egyrészt a tárgyaláson résztvevőknek milyen mandátumot adunk, másrészt mit tegyünk, ha a tárgyalás nem lesz sikeres*. Mert most lehet hallani arról, hogy a kormány rendkívüli módon elszánt, és gyorsan meg kell lépni ezeket az intézkedéseket. Bekalkulálják a népszerűségvesztést is. Másfél évig nagyon nehéz lesz – halljuk –, de utána aztán jön a kánaán.

Nagyon sok mindent hallani. Minket ez ne foglalkoztasson, hanem figyeljünk oda a megszülető törvényekre. Az internetről, az *orszaggyules.hu*-ról, vagy a *miniszterelnok.hu*-ról letölthetőek ezek a törvények. Mi is onnan kaptuk ezeket. A választmány tagjait kérjük, hogy akinek van Internet hozzáférése, az tegye ezt meg, és valóban **készüljünk arra, hogy meg kell védenünk érdekeinket**.

Azzal nem mondok semmi újdonságot, hogy a reformoknak elsődleges – ha nem is kizárólagos, de elsődleges – célcsoportja a közszolgálat. Ez eddig sem volt vitatott, és úgy tűnik, hogy a kormányzat e tekintetben nem kíván visszavonulót fújni. Legalábbis a fő kérdésekben nem hiszem, hogy jelentős változtatást el tudnánk érni. Arra azonban, hogy ezek a károk, vagy nehézségek, problémák

enyhíthetőek legyenek,

arra igenis fel kell tennünk mindent egy lapra.

Én azt hiszem, hogy az un. **előnycsomag**, ha nem is olyan, hogy ettől több tízezer tisztviselő, vagy közalkalmazott tódul majd a mi szakszervezetünkbe, de ha jól tudunk erről tájékoztatni, akkor igenis ennek vannak

becsülendő előnyei. Olyanok, amelyeket minden szakszervezeti tag ki tud majd használni, és vannak bennük olyan lehetőségek, amelyek hosszú távon tényleg tagdíj-visszatérítési lehetőséget tartalmaznak.

Gondoltam, hogy megpróbálunk válaszolni az általam feltett két kérdésre. De tudomásul veszem, hogy a Választmány most nem kíván azzal foglalkozni, *mi az oka annak, hogy az elmúlt időszakban nem tudtunk építkezni*. Korábban mindig sikerült, az utóbbi két évben, 2005-ben, 2006-ban nem tudtunk épülni. Mi lehet ennek az oka? A másik válasz nélkül maradt kérdés az, *hogy a tárgyalásokra milyen reális mandátumot tudunk meghatározni magunknak*. Nemcsak a bértárgyalásra gondolok, hanem egyáltalán az érdekegyeztetésre. Az a személyes tapasztalatom ugyanis, hogy ez a túllicitálás igenis egyfelől a tárgyalót hozza nehéz helyzetbe, másfelől pedig az eredményt devalválja. Mert ha a lelkünk mélyére nézünk, *a 2006. évi mondjuk 5 százalékos bérfelzárkózás a realitásokat figyelembe véve, igenis komoly siker*. Ha a mi tagjaink viszont úgy érzik, hogy ez nem siker, ez árulás, ez kudarc, akkor az az érzésem, hogy a kommunikációnkban is van gond. Ha azt sulykoljuk szeptembertől decemberig, hogy nem engedünk a tíz százalékból, ehhez képest persze, hogy kudarc az öt százalék.

Nem azt mondom, hogy ezeket ma rögzítsük, és ma döntsük el, de talán ezeket a nem szerencsés beidegződéseket is felül kell vizsgálni, és ha szükséges, akkor kétségtelenül változtatnunk kell rajta. Köszönöm a két hozzászóló véleményét, és ezek után kérem az Országos Választmányt, hogy az Elnökség beszámolóját fogadja el.

*

Ezt követően az Országos Választmány a beszámolót egyhangúlag elfogadta.

Viharos hangulatú tüntetés Gyulán

Környezetvédelmi dolgozók emelték fel szavukat június 29-én Gyulán az elbocsátások ellen.

A viharos hangulatú tüntetésen, amelyet az MKKSZ Környezetvédelmi, Természetvédelmi és Vízügyi OSZT szervezett, Fehér József, a Magyar Köztisztviselők és Közalkalmazottak Szakszervezetének főtitkára szólta az egybegyűltekhez.

– Zölddel elegyített fekete szalagot viselek, – mondta egyebek között a főtitkár – azért, mert ott látom azon a táblán, hogy 2006. július elseje a köztisztviselők gyásznapja. De ne engedjünk gyászolni! Ne engedjük meg, hogy eluralkodjon rajtunk a rémület! Mert persze azok, akik akár itt Gyulán, vagy az a többi 12 500 kollégáink, akik a következő napokban kapja meg a felmondólevelét, annak nagy része bizony munkanélküli lesz. Nincs elhelyezkedési lehetőség. És az az ajándékcsomag amit kaptunk a főnöktől a köztisztviselők napjára, az nagyon súlyos, nehéz téglákkal van tele, és nekünk közszolgálati dolgozóknak, közalkalmazottaknak, köztisztviselőknek még súlyosabb, mert elveszik azt ami a munkavállalónak a legfontosabb, a munkahelyét. égy tűnik, hogy ez a létszámcsökkentés nem eszköz, nem a költségek csökkentésének eszköze, hanem mintha cél lenne. Azért cél, hogy meggyengüljön az állam, azért, hogy azok, akik a mi lakossági érdekeinket védik a környezetvédelemben, az állategészségügyben, az élelmiszerellenőrzésben, a munkaügyi felügyeletben, a munkanélküliek ellátásában ne legyenek annyian. Vagyis az állam ne csak olcsó legyen, hanem gyenge is legyen! Ez egy állampolgári érdek? Biztos, hogy nem.

Az MKKSZ a médiában

Szópárbajok a közszolgálati dolgozók érdekeiért

Az MKKSZ nem csak az érdekegyeztető és egyéb hivatalos tárgyalásokon, hanem a rádió, a televízió, a nyomtatott sajtó lehetőségeit felhasználva is vívja szópárbajait, küzdelmeit a közszolgálati dolgozók érdekeiért. Alábbi összeállításunkban csak az utóbbi hetekben sugárzott rádió és tévé adások, újság cikkek közül idézünk itt néhányat.

Sóhivatalok-e a szakszervezetek?

A szakszervezetek és a kormány képviselőinek találkozója csak szerepjáték, vagy érdemi párbeszéd folyik ezeken a megbeszéléseken? Erről kérdezte a Kossuth Rádió munkatársa a Krónika Háttér c. műsorában **Fehér Józsefet**, a SZEF alelnökét, az MKKSZ főtákarát és **Gaskó Istvánt**, a Liga Szakszervezetek elnökét 2006. május 24-én. A műsorvezető Farkas Erika Gyurcsány Ferenc és a szakszervezeti konföderációk vezetőinek előző napi találkozására utalva tette fel kérdéseit, de szükségesnek érezte megjegyezni: „Nagyon gyakran az a benyomásom, hogy a szakszervezet voltaképpen sóhivatal. Bár ez tűnhet erős megfogalmazásnak is, de az utóbbi tíz évben, vagy a rendszerváltás óta én egyszer sem láttam, hogy a szakszervezetnek olyan ereje lenne, hogy bármiféle tárgyaláson érvényesíteni tudná a dolgozók érdekeit.”

Fehér József általánosító megállapításnak minősítette a műsort bevezető szavakat, s vitatta mind a szerepjáték, mind a sóhivatal kifejezést. Felvette a kérdést: azon lehet-e mérni egy szakszervezet erejét, hogy ki hányszor tüntet, vagy azon, hogy a tárgyalásokon mit ér el? Kétségtelen, hogy a munkavállaló számára a végeredmény fontos, — tette hozzá. — Amikor a szakszervezet 2005. szeptemberében leül a kormánnyal tárgyalni a 2006. évi bérekről, s feláll a tárgyalóasztaltól decemberben, a közvélemény nem kíséri figyelemmel, hogy honnan indultunk szeptemberben, és hová ju-

tottunk decemberben. A szakszervezet igazi ereje nem elsősorban abban mutatkozik meg, hogy hány embert visz ki az utcára, mert **kézzel fogható eredmény a tárgyalásokon születhet**. Ebből a szempontból a **SZEF az elmúlt évek egyik legeredményesebb, ha nem a legeredményesebb szakszervezeti szövetsége volt**. Nem kívánok rivalizálni egyik konföderáció eredményességét illetően sem, de amikor a közszolgálati bérek 1998-as befagyasztása idején tüntetnünk kellett, ősszel megtöltöttük demonstrálókkl a budapesti Sportcsarnokot, 1999. tavaszán pedig több tízezres tüntetésekkel adtuk nyomatékot követeléseinknek a Parlament előtt, a Kossuth téren. Az emlékezetes Bokros-csomag idején is szerveztünk sok ezeres megmozdulásokat, sőt sztrájkokat is. A szakszervezeti eszköztár minden lehetséges változatát alkalmazzuk tehát a munkavállalói érdekek kifejezésre juttatásáért. Az eredményesség természetesen attól függ, hogy milyen érvekkel és milyen erővel tudjuk alátámasztani követeléseinket.

A műsorvezetőnek arra a kérdésére, hogy a kormányprogram meghirdetéséig milyen mozgásterük van a szakszervezeteknek, Fehér József így válaszolt:

— *Ha azt mondanánk, hogy nincs mozgáster, akkor önként feladnánk a harcot. Van mozgáster. A SZEF még a választási kampány előtt elkészítette azt az elvárás-gyűjteményt, amelyet eljuttatott a pártok miniszterelnök-jelöltjeinek. Van tehát el-*

képzelésünk arról, hogy mit tartalmazzon a kormányprogram.

Feszültség a közzsférában

A közzsférában ma feszültség tapasztalható, rendkívül bizonytalanok az emberek. Ennek a kommunikáció az okozója, mert konkrétumokat még nem lehet tudni a kormányprogramról, csak mendemondákat, ötletrohalmokat közöl a média. Azt, hogy hány tízezer pedagógust, köztisztviselőt kell elbocsátani. Az az érzése az embernek, hogy a közvéleményt arról próbálják meggyőzni: *minden baj okozója a közzsféra. Azért van nehéz helyzetben az államháztartás, azért rossz a költségvetés helyzete, mert a közzsférára túlköltenek a kormány. Ez messze nem igaz.*

A közszolgálatra semmivel nem költ többet a kormány, mint bármelyik más évben. Mi fontosnak és indokoltnak tartjuk, hogy legyen gázár-támogatás. Fontos, hogy a lakáshiteleket támogassa az állam. Fontos, hogy legyen 13. havi nyugdíj. Fontos, hogy legyen autópálya. Fontos, hogy az agrárium támogatást kapjon. Ezek mind megterhelik a költségvetést. De azt állítani, hogy csak az úgymond „nem termelő” közzsférára viszi a pénzt, a közszolgálatok munkavállalói, az adófizetők forintjaiból henyélnek, élőködnek, ez messzemenően visszautasítandó. Ezt egyszerűen nem lehet szó nélkül hagyni.

Természetesen szükség van átalakításokra, reformokra. Mi azonban

mindig azt mondjuk, hogy először a feladatot és annak költségét, a végrehajtás szervezetét kell meghatározni, és csak utána jöhet a döntés az ehhez szükséges létszámról. *Magyarországon ma nem egészen 800 ezer — a statisztika szerint egészen pontosan 785 ezer fő — dolgozik a közszolgálatban. Ez mindenféle összehasonlításban kiállja a próbát. A hozzánk hasonló nagyságrendű, fejlettségű, a felünk azonos szintű nemzeti jövedelmet termelő országokat megnézve egyáltalán nem igaz, hogy Magyarországon sokan dolgoznak a közszférában. Természetesen lehet kevesebb alkalmazottja is a közszolgálatnak. De akkor meg kell mondani, hogy milyen feladat ellátását nem kívánja az állam.* Nem akarja a népegészségügyi szolgálatot? Nem kell környezetvédelem? Nem kell vízügyi szolgálat? Nem kell talajvédelem? Nem kell adóhivatal? Lehet, hogy ez utóbbi sokak számára jó ötlet. Nem kell munkaügyi ellenőrzés? Nem kell fogyasztóvédelem? Ha ezek nem kellene, meg lehet takarítani 30-40 ezer köztisztviselői állást. De ha ezeket az állam akarja — márpedig egy modern demokratikus államban mindezt nem mellőzheti az állam —, akkor ezekre a feladatokra foglalkoztatottak kellene, és költségvetési forrás szükséges hozzájuk. Ez ugyanis a lakosság, az állampolgárok érdeke.

Fehér József mindehhez hozzáfűzött egy, a munkavállalók szempontjából fontos momentumot: a megnyilatkozásokból kitetszik, hogy *munkaügyi tárca lesz*, ha nem is pontosan ilyen elnevezéssel és szerkezetben. A munka világa szempontjából fontos öt kormányzati feladat — a bérszabályozás, a munkaügyi jogalkotás, a munkaerőpiac, a felnőttképzés, szakképzés és a szociális párbeszéd — legyen egy helyen a kormány tevékenységében. Ne alakulhasson ki az a helyzet, ami volt 1998. és 2002. között, amikor a bérszabályozásról akartunk tárgyalni, akkor a Pénzügyminisztériumba, ha munkaügyi jogalkotásról, akkor az

Igazságügyi Minisztériumba, ha a munkaerőpiacot érintő kérdéssről, akkor a Gazdasági Minisztériumba kellett mennünk. A munkavállalói érdekképviseletek szempontjából rendkívül fontos, hogy legyen meg az a kormányzati partner, akivel érdeemi tárgyalásokat lehet folytatni.

Az elbocsátások kockázata

Arról az egyik napilapban megjelent hírről is szó esett a műsorban, hogy a közel 800 ezer *közszolgálati dolgozó* közül 100 ezret kell majd elbocsátani. A műsorvezető 800 ezer *közalkalmazottról* beszélt. Ezzel kapcsolatban jegyezte meg Fehér József:

— Tudom, hogy a hallgatót nem érdekli a fogalom pontos megjelölése, de érdemes tudni, hogy Magyarországon nincs 800 ezer közalkalmazott. Közel ennyien, 785 ezren dolgoznak a teljes közszolgálatban: bírók, katonák, ügyészek, rendőrök, köztisztviselők, közalkalmazottak. Ez utóbbiak között a felsőoktatás, a közoktatás, az egészségügyi és a szociális ellátás, a közművelődés, a kulturális szféra intézményeiben dolgozók.

Elképzeltetlen százezer közszolgálati alkalmazott elbocsátása. A mi megközelítésünk természetesen elsősorban munkavállalói szempontú, de *ha elbocsátásokról van szó, akkor a szolgáltatásaikat igénybevevők érdekeiről is beszélnünk kell.* Természetesen el lehet bocsátani a pedagógust, meg lehet szüntetni a kistélepközségen az iskolát, de akkor el kell vállalni ennek a nagyon súlyos társadalompolitikai következményeit is.

Nem pusztán létszámügy

Mindez nem egyszerűen létszámügy. *Nekem, az adófizető állampolgárnak jogom az, hogy megfelelő színvonalas közszolgáltatáshoz juszak.* Ehhez pedig felkészült, hozzáértő szakemberek kellene. És a magyar közszolgálatban ilyenek dolgoznak. Nem azt mondom, hogy egyetlen közszolgálati állást sem lehet megszüntetni. De *a tömeges el-*

bocsátáshoz először arról kell nyilatkozni, mit nem akar ellátni az állam az eddigi feladatai közül. A megoldás: vagy kiszervezik a közszolgálatból a munkavállalót, aki ezután nem közszolgálati, hanem a Munka Törvénykönyve szerinti foglalkoztatott lesz, vagy teljesen megszűnik az általa ellátott feladat, s akkor nem kell munkavállaló.

Tudomásul kell vennünk, hogy *a magyar közszolgálatban nincs komoly létszám-tartalék.* Az utóbbi 16 év folyamán csekély plusz-mínusz ingadozással 800 ezren dolgoztak a közszférában. Ennyi emberre van szükség az oktatásban, az egészségügyben, a közrend-közbiztonság, az igazságszolgáltatás, a közigazgatás, a közkultúra intézményeiben. Százezer ember a magyar munkaerőpiacon nagyon sok. Az elmúlt évek közszolgálati elbocsátásainak tapasztalata az, hogy a közszférából elbocsátottak egy jelentős része valóban el tud helyezkedni, de az ő munkába kerülésük másoktól vesz el munkahelyet. A 2003-as őszi elbocsátások és a diplomás pályakezdekők körében megnövekedett munkanélküliség közötti közvetlen összefüggést valószínűleg nem lehet bizonyítani, de nem is lehet cáfolni. Akkor mintegy 7 ezer embert bocsátottak el a közigazgatásból. A szélnek eresztettek fele nem tudott elhelyezkedni, de a másik fele álláshoz jutott. Olyan posztra vették fel, amelyre különben talán éppen pályakezdekőt alkalmaztak volna. Egyszóval *nem csak az egyik oldal szempontjait kell vizsgálni az elbocsátások ügyében.* A foglalkoztatás összetett társadalompolitikai kérdés. Az pedig egyáltalán nem biztos, hogy a közszolgálati jogviszonyon kívüli formákban ellátott közszolgáltatás olcsóbb lenne.

Jelenleg 38 ezer köztisztviselő dolgozik a polgármesteri hivatalokban, okmányirodákban, körjegyzőségeken, és általában az önkormányzati hivatalokban. Tessék megmondani, mihez képest sok ez? Hol csök-

kentsenek? Ott, ahol hatan-heten dolgoznak egy falusi önkormányzatnál? Az ilyen látványos csökkentésekkel csupán morzsákat lehet megtakarítani. De ha holnaptól bezárnak minden magyar közigazgatási hivatalt, elbocsátják mind a 114 ezer köztisztviselőt, és a hivatalok helyét behintik sóval, akkor is összesen 225 milliárd forintot lehet megtakarítani éves szinten. S közben 500 milliárdos csomagról hallunk beszélni.

Amire nemet kell mondanunk

Minden magyar állampolgár alkotmányos alapjoga a színvonalas, hozzáférhető közszolgáltatás. Mi abból indulunk ki, hogy ma a magyar közszolgálat ezt többé-kevésbé teljesíteni tudja. ***Ésszerű átalakításokban, ésszerűen takarékos állam megteremtésében természetesen érdekeltel vagyunk, mert mi is szeretnénk, ha jól***

végezhetnénk ezt a munkát. De ötlet-rohamokra, kidolgozatlan, megalapozatlan, koncepció nélküli elképzelésekre nemet fogunk mondani. S ha a *nem* kimondása kevés lenne, akkor az érdekérvényesítés teljes eszköztárát alkalmazni fogjuk. Ha kell, kimegyünk az utcára, ha kell, sztrájkot szervezünk. De nem így indulunk, nem így kezdjük a párbeszédet a kormánnyal. ***Tárgyalni, megállapodni akarunk, és munkabékét teremteni.***

Az Önkormányzati OSZT a Klubrádióban

Mi a szakszervezeti oldal álláspontja az önkormányzati törvény tervezett módosításáról? Ellenzi, vagy támogatja a változtatásokat akaró kormányzati elképzeléseket. Erről kérdezte a Klubrádió szokásos hétfő délutáni érdekvédelmi műsorában **Boros Péternét**, az MKKSZ alelnökét, nemrég létrejött Önkormányzati OSZT elnökét 2006. június 19-én. A műsorban kifejtette álláspontját **Koltay Jenő**, az MTA Közgazdaságtudományi Intézetének kutatási igazgatója is.

Barát József műsorvezető: — *Azt gondolhatnánk, hogy a kormány reformtervei közül a legkisebb ellenállásba az önkormányzati reform átalakítása ütközhet, hiszen az unió strukturális alapjaiból több pénzhez juthatunk, ha a kisközségek helyett kistérségek, a megyék helyett pedig régiók pályáznak. Persze érdekek mindig sérülnek, ha régi struktúrák éhkoppon marad. Ráadásul az önkormányzatok ügyeiben kétharmados törvények megszavazására lenne szükség.*

Mit szólnak a szakszervezetek az önkormányzati törvény módosításának tervezetéhez? Keresztbe akarnak-e fekdüdni?

Boros Péterné: Az önkormányzati törvény módosításának szükségességét nem lehet elvitatni. A rendszerváltás óta eltelt jó néhány év, és bizonyos kiigazítások indokoltak. A jelenlegi helyzet alapvető problémája, hogy túl sok — jogszabályokban megszabott — hatáskör hárul a helyi önkormányzatok hivatalaira. Most a kormányzati elképzelések kapcsán folyton azt halljuk, hogy mennyivel kívánják csökkenteni a létszámot, és ez majd mennyi megtakarítást fog hozni. Ma egy kisvárosi jegyzőnek, polgármesteri hivatalnak 6653 hatáskört írnak elő a jogszabályok. Ha mondjuk 30 fővel működik, és megkísérel megfelelni az európai uniós kihívásoknak, akkor vállalnia kell olyan feladatokat, amelyekhez a jelenleginél sokkal nagyobb a létszámszükséglet. Erről jelenleg nem szól a fáma. Az önkormányzatok tekintetében mintha csak a végeredményről, mintha csak egyfajta megtakarításról lenne szó.

Műsorvezető: A végeredmény szempontjából nemcsak a karcsúsítás, a költséghatékonyság, a spórolás fontos, hanem az is, hogy egy olyan struktúránk legyen, amellyel eredményesen fordulhatunk európai uniós támogatásokért. Ez is égető szükség, nem?

Boros Péterné: Ez égető szükség, de én úgy gondolom, hogy mindent érdemes a talpára állítani, és az ügyfél oldaláról megközelíteni. Hiszen, aki az önkormányzati közigazgatásban dolgozik, az természetesen célként ezt tartja. Az ügyfelek szempontjából kell megközelítenie mindent, amit az állam elhatároz. Ez a lényeg. Tehát az államnak el kell döntenie, hogy milyen feladatokat kíván elláttatni az önkormányzatokkal, milyen struktúrában. Képes-e ehhez megteremteni az országgyűlési többséget, avagy marad a másik irány, amelyet eddig tapasztaltunk, és amelynek voltak értelmes, és szerintem ezután is támogatandó ügyei, mint amilyen például a kistérség összefogásának ösztönzése.

Műsorvezető: Ott vannak-e az Önkormányzati Dolgozók Országos Szakmai Tanácsának tagjai az önkormányzati törvény módosításáról folyó érdekegyeztető tárgyalásokon? És ha ott vannak, meg kívánják-e akadályozni a törvény érdemi érdekegyeztetés nélküli elfogadtatását, hiszen ez a parlament elé kerül már ezen a héten?

Boros Péterné: Nem voltunk ennek a törvénynek az érdekegyeztetésén. Azért nem, mert nem volt ilyen érdekegyeztetés. Ez a nagyon nagy jelentőségű törvény nem volt érdekegyeztetés keretében megtárgyalva. Pedig lenne nem egy szakmai érvünk — hiszen mi szakmai alapon kívánunk a törvényhez közelíteni —, mert bizony vannak gyakorlati tapasztalataink.

Műsorvezető: És akkor mit tehetnek? Leveleket írhatnak, petíciókat intézhetnek?

Boros Péterné: egyelőre természetesen szükségét látnánk, hogy munkavállalói érdekképviselői szempontból komolyan át lehessen tárgyalni ezt a nagy jelentőségű törvény-javaslatot.

Műsorvezető: Értem, de hát mikor akarják? Ez már itt van előttünk.

Boros Péterné: Azt gondolom, hogy a kezdeményezés részünkről megtörtént. Tehát itt most a labda nem nálunk pattog, hanem a túldoldalon. Mi partnerek kívánunk lenni elsősorban.

Műsorvezető: Tehát nem alakult még meg az árnyékban a sztrájkbizottságuk, ha jól értem a dolgot?

Boros Péterné: Nem ez a lényeg, hiszen mi munkavállalói érdekképviselőként kezdetektől együtt kívánunk működni kormányzati, önkormányzati partnereinkkel. Nem látjuk, hogy mi ellen kellene akcióba lépniük, még mielőtt meg nem ismerjük a részleteket, hiszen ezt a törvényt utána, több száz végrehajtási jogszabály fogja felépíteni. Tehát én azt gondolom, hogy jó partnerek tudnánk lenni az egyeztetésben, ha nem rögtön a végeredménnyel kezdenék. Ha helyette azt mondanák, amit a miniszterelnök úr az érdekegyeztetés egyik fórumán: ha tudunk jobbat, akkor mondjuk. Mi szeretnénk ezt kifejezni, mert úgy gondoljuk, hogy tudunk jobbat, tudunk kompromisszumot is kötni. Nem elvtelen kompromisszumot, de mindenképpen egy jobb működést tudnánk elősegíteni.

Műsorvezető: Mit szól *Koltay Jenő* kutató, a Közgazdaságtudományi Intézet kutatási igazgatója ahhoz, hogy itt az egyeztetés elmaradt? Nem biztos, hogy mindent kell a szakszervezetekkel egyeztetni, ugyanis a szakszervezeteknek homlokegyenest más az érdekük, mint az ügyfeleknek.

Koltay Jenő: Mint önkormányzati, szakszervezeti és munkáltatói tapasztalatokkal egyaránt rendelkező ember, én nagy affinitással viseltetem az elhangzott szempontok, és persze a másik oldalak szempontjai iránt is. Itt én inkább, mint helyi kormányzatokkal, illetve szakszervezetekkel, szociális partnerekkel foglalkozó kutató nyilatkoznék meg. Természetesen egyeztetni kell, de tudomásom szerint ez az egyeztetés így vagy úgy, de folyik, és az egyeztetésnek megvannak az intézményei.

Műsorvezető: Az önkormányzati dolgozókat képviselő MKKSZ tagja a Szakszervezetek Együttműködési Fórumának. Tehát önök közvetve képviseltetve vannak az érdekegyeztetés asztalánál.

Boros Péterné: Ez azért bonyolultabb téma. Természetesen a Szakszervezetek Együttműködési Fóruma részesei vagyunk, de ott nagyon sok szakterület jelenítődik meg, és az önkormányzati szakterületnek mi vagyunk a közvetlen képviselői, akik a téma szakmai mélységében elő tudnánk segíteni az érdemi egyeztetést.

Műsorvezető: Tehát akkor a reform szükségességéről *Koltay Jenő*.

Koltay Jenő: Én is azt gondolom, hogy reformra mindenképpen szükség van. Magyarország az élcsoportban volt a rendszerváltás idejében, és nagyon gyorsan átalakította a helyi kormányzatok működését, megváltoztatta a gazdálkodás rendjét és a megye szerepét erősen eljelentéktelenítette. De a gyors átalakítás előnye azt is jelentette, hogy átfogó közigazgatási reformra nem került sor, sőt a közigazgatás alapos átgondolására sem. Később jövő országok ebből a szempontból most már előnybe kerültek. Némely országban, például Lengyelországban, Szlovákiában komoly közigazgatási reformokat is csináltak, amiket persze nagyon erős politikai szempontok itattak át. Most a gazdálkodási reformnak is megvan a maga gondolata. Azt gyorsan, és sok tekintetben eredményesen végrehajtotta az ország, végrehajtották az önkormányzatok, de az áttérés a bázisszemléletről a feladatfinanszírozásra, a nulla bázisú költségvetésre nem egyszerű dolog. Ennek a megvalósításától még messze vagyunk. És értelemszerűen megérett az átgondolásra maga az egész közigazgatási rendszer. Ebben az összefüggésben ennek a fő iránya nagyjából és általánosságban tekintve helyeselhető.

Nemcsak magunkért szólunk!

A közigazgatás ideji létszámcsökkentésének részleteiről kérdezte Fehér Józsefet, az MKKSZ főtíkárákat *Barkó Judit* műsorvezető 2006. június 21.-én kora reggel a *Duna TV Duna Reggel* c. műsorában.

Műsorvezető: Mi az, ami már biztosan tudható, kiket érint majd leginkább a közigazgatás karcsúsítása?

Fehér József: A kormány már 2006. június 2.-án döntött arról, hogy ez év decemberéig mintegy 7000 fővel, 2007 januárjától további 10.000 fővel csökkenti a közigazgatás létszámát. Ez nagyon rossz állapotokat teremt a magyar közszolgálatban. Már megkezdődött ez az elbocsátás, hisz ezen a héten hétfőn (június 19.-én) Persányi miniszter úr bejelentette, hogy várhatóan megszűnik Gyulán és Baján a Környezetvédelmi Felügyelőség, csökkenti a nemzeti parkok dolgozóinak számát és

ez várható a munkaügyi központokban, az Államkincstár területi szerveinél, a földhivataloknál, a növényegészségügyi, talajvédelmi szolgálatoknál, a fogyasztóvédelemnél, és másutt is. Talán ez a felsorolás is jelzi: nem arról van szó, hogy a minisztériumokban ülő köztisztviselők létszámát csökkentik. Az sem biztos, hogy indokoltak ezek az elbocsátások. Arról van szó, hogy azokat a közszolgálati dolgozókat ereszti szélnek az állam, akik nekünk, állampolgároknak szolgálnak, akik minket védenek, mint fogyasztóvédők, vagy mint növényegészségügyi, talajvédelmi szolgálatot teljesítők, vagy akik a munkaügyi központok dolgozóiként, majd a hivatalokból kikerülő köztisztviselőket helyeznék el, ha lenne munkájuk.

Mv.: Ön úgy fogalmaz, hogy az államigazgatási appa-

rátus karcsúsítása komoly gondokat okozhat a munkaszervezésben. Miben látja ezeknek a gondoknak a lényegét?

F. J.: Az érdekvédelem tisztában van azzal, hogy ha pusztán csak azt mondanánk, hogy ezek az emberek egyéni sorsukban hátrányos helyzetbe kerülnek, mert nem lesz munkájuk, nem a teljes valóságról beszélünk. Ugyanis sajnos nem ez az első létszámcsökkenés. Talán emlékeznek a kedves nézők is arra, hogy 2003-ban már egyszer elbocsátottak a közigazgatásból 6945 embert. Az akkor elküldöttek mintegy 40 százaléka ma is munkanélküli. Tehát nem arról van szó, hogy elküldenek innen 7000 embert, akik majd megjelennek a versenyszférában. De nem lehet arra számítani, hogy a versenyszféra majd ezrével teremti az új munkahelyeket. Sőt, várhatóan ott is inkább létszámcsökkenés lesz. Tehát a mi szempontunkból nagyon lényeges dolog, hogy mi lesz azokkal, akiket elbocsátanak

Mv.: Mi az a létszámcsökkenési mérték, amire önök azt mondják, hogy igen, ez reális?

F. J.: Én azt mondom, hogy semennyi, mert a magyar közigazgatásban mindösszesen 105.000 munkavállaló dolgozik. Ez a nem egészen 4 milliós magyar munkaerőpiacnak alig 3 százaléka. Minden európai országban kb. ennyi vagy ennél magasabb az arány. Tehát szó nincs arról, hogy a magyar közigazgatásban akár az állami szférában, akár az önkormányzati területeken túl sok lenne a létszám. Lehet racionalizálni, de felelősségem tudatában most is kijelentem: **semmiféle szakmai szempont nem kötődik ehhez a létszám csökkentéshez. Egyszerűen a fűnyíró működik.** Ott, ahol a létszám 3620 és a csökkentendő szám 362, tessék mondani, milyen szakmai szempont érvényesül? Csak az, hogy a 3620-nak 362 a tíz százaléka.

Mv.: Milyen tárgyalási pozícióban vannak önök?

F. J.: Nagyon érdekes ez a helyzet, hisz nem kevesek véleménye, hogy sok az aktatologató. Tehát amikor a kormány az Új egyensúly programjában azt fogalmazza meg, hogy a politika magán kezdi a takarékoskodást, az állam is csökkenti a kiadásait, akkor az állampolgárok döntő többsége azt mondja: nagyon helyes. De azért az az olvasat is igaz, hogy persze fontos dolog csökkenteni az autók számát, mérsékelni a minisztériumok vezetői státuszát, ám igazából a munkavállalókon kezdődik ez a takarékoskodás, hisz az állam a saját munkavállalóit bocsátja el. Tehát amikor majd csökken a létszám a környezetvédelmi felügyelőségeknél, az államkincstár területi szerveinél, vagy éppen az APEH-ban, bár ott vélhetően nem fog csökkenni ...

Mv.: Ott többen lesznek. Azt hallottuk, hogy oda várhatóan fel is lesznek embereket, mert szükség lesz rájuk.

F. J.: Ez eléggé bizonytalan, mert átkerül oda a Szerencsejáték Felügyelet, illetve vélhetően az illetékhiva-

talokat is integrálja majd az APEH. Tehát nem arról van szó, hogy ténylegesen bővülne a létszám, hanem aki eddig mondjuk az illetékhivatalban dolgozott, az lehet, hogy az APEH alkalmazottja lesz.

Mv.: Ma egyeztet az Országos Közszolgálati Érdekegyeztető Tanács a közszolgálati törvények módosításáról. Mi az, amire komolyan számítani lehet?

F. J.: Remélem, hogy valóban egyeztetésre kerül sor és nem valamiféle látszat beszélgetésre.

Mv.: Kétkelkedik abban, hogy valódi lesz?

F. J.: Vannak olyan pontjai a törvénymódosításnak, amelyeket tulajdonképpen tudomásul lehet venni. Nem biztos, hogy indokolt, de bizonyos szempontból értelmezhető az, hogy a végkielégítést részletekben vegyék fel a köztisztviselők. De aggályos például az, hogy a jövőt illetően akár egy intézményi vezető is minden különösebb szakmai szempont nélkül eldönthetné, hogy csökkenti-e az alkalmazottak létszámát vagy nem. Ez akkor lehetne számunkra értelmezhető, ha az illető vezető jogot kapna arra is, hogy növelje. Lehetnek ugyanis olyan helyzetek, hogy ha mondjuk egy térségben jelentősen csökken a munkanélküliek száma, nincs szükség annyi munkaügyi tisztviselőre, de ha növekszik, akkor lesz-e arra lehetősége, hogy vegyen fel új embereket? Gondolom, ezt nem fogja biztosítani a törvény.

Mv.: Felmerült-e önökben a sztrájk lehetősége, kérdése, variációja?

F. J.: Ha igennel vagy nem kell válaszolnom, akkor azt mondom, hogy nem. Nem azért, mert nincs jogunk erre, hanem azért, mert tárgyalni akarunk. Nem fenyegetőzünk és nem titkolózunk. Természetesen az érdekkifejezés, az érdekérvényesítés minden eszköze rendelkezésünkre áll, de azt hiszem, hogy a közvélemény előtt sem lenne népszerű, ha a köztisztviselők önmagukért sztrájkolnának. **Ha netalán lesz valamilyen szakszervezeti akció, akkor az nem önmagunkért, hanem azért lesz, hogy a szolgáltatások biztonsága megfelelő legyen.**

Mv.: Csizmár Gábor szociális és munkaügyi államtitkár azt nyilatkozta, hogy normálisan, humánusan hajtják végre a létszámcsökkenést. A tervek szerint állásközvetítéssel, képzésekkel segítik a távozókat. Milyen konkrét jeleit tapasztalták ennek? Július 1.-vel kezdődnek az elbocsátások, addig még van tíz nap.

F. J.: Csak úgy mellékesen jegyzem meg, hogy július 1.-re most nem úgy gondolunk, mint a Köztisztviselők Napjának megünneplésére, hanem sajnos arra gondolunk, hogy több ezer kollégánk elbocsátásával kell szembenézni. De hogy a kérdésére válaszoljak, elnézést, hogy azt mondom, hogy humánusan vagy normálisan nem lehet elbocsátani. Akinek megszűnik a munkahelye, az milyen humanitást érez az elbocsátással kapcsolatban? Lehet megkönnyíteni az álláskeresést. Gondoljunk bele, hogy egy kolléganő, aki mondjuk 50 éves elmúlt, még nem tudja igénybe venni az előrehozott öregségi nyugdí-

jat. Talán még az ún. prémium évek programba való belépésre sem jogosult és ledolgozott harmincegynehány évet a közigazgatásban, megfelelő tudással rendelkezik, de ez a tudás igazából tulajdonképpen csak ott használható. Ő hol tud majd elhelyezkedni, mert lehet, hogy nem tud idegen nyelven beszélni. Az új munkahelyek elsősorban a 30 év körüli fiatalokat várják. Azokat, akik nyelvet beszélnek.

Tehát igen rossz az elhelyezkedési esély. Én természetesen nem mondom, hogy a kormányzat semmit nem tesz, mert vélhetően a kormánynak sem jó az, ha növekszik a munkanélküliek száma. De ezek az intézkedések sem 2003-ban, sem 2004-ben igazán lényeges változást nem jelentettek az elbocsátottak helyzetében. Tartok tőle, hogy 2006-2007-ben sem várhatunk alapvető változást ezen a téren. Az olyan jó szándékú közreműködéseket, mint az ingyenes zöldszám, meg majd a website a munkaügyi tárca honlapján, természetesen nem becsülöm le. De ezek nem teremtenek munkahelyet.

Mv.: Draskovics Tibor, az új államreform bizottság főembere a versenyszférából átvett mentalitást akar a közszférában, illetve a közalkalmazotti gondolkodásban. Ez mit jelent a gyakorlatban? Mit jelent a dolgozóknak?

F.J.: Szeretném az államtitkár úr figyelmét felhívni arra, hogy akkor ő még miniszter volt, amikor már működött a közigazgatásban az úgynevezett teljesítménykövetelmény, a teljesítmény-értékelés. Csak egy valami nem működött, és ma sem működik: a teljesítmény díjazása. Tehát megalapozatlanok, indokolatlanok azok a megjegyzések, amelyek szerint a közigazgatásban nincs teljesítmény követelmény, vagy hogy uram bocsá' alkalmatlan embereket nem lehet elbocsátani. Igenis el lehet bocsátani alkalmatlan embereket, csak be kell tudni bizonyítani, hogy valóban a szakmai alkalmatlansága, hogy valóban a teljesítmény hiánya miatt bocsátották el.

Mv.: Nagyon jó munkát kívánok önnek és gondolom fogunk arról beszélgetni, hogy milyen eredményeket sikerült elérni. Köszönöm, hogy befáradt hozzánk.

Tiltakozó szakszervezetek

Az MKKSZ elnökének nyilatkozata a Népszabadságban

A kormány megszorító intézkedései ellen tiltakozó demonstrációra készülnek a szakszervezetek. Július 9-én várhatóan több ezren követelik majd a csomag visszavonását.

A hat szakszervezeti szövetség ugyan csak ma dönt véglegesen a megszorító intézkedések elleni tiltakozásról, de valószínűsíthető, hogy július 9-én, vasárnap délelőtt 11 órakor több ezren tüntetnek majd a Kossuth téren. *(A cikk megjelenése óta a demonstráció időpontja átkerült július 8-án, szombaton délelőtt 11 órára. – A szerk.)* Mint arról korábban beszámoltunk, a Liga közös fellépést kezdeményezett a társkonföderációk vezetőinek címzett levelében. Gaskó István kedden az OÉT ülésén arra intette a kormányt, hogy fontolja meg a javaslatok visszavonását, ellenkező esetben ugyanis "konfliktusra számíthat". A Munkástanácsok már jelezte, hogy részt vesz a demonstráción. A többi szövetség ma délig dönt, és várhatóan a csatlakozás mellett foglal állást.

Valószínűleg a közszféra szervezett dolgozói is ott lesznek a Kos-

suth téren. Tegnap ugyanis a köztisztviselői érdekegyeztető fórumon nem sikerült megállapodni a közigazgatási létszámcsökkentés módjáról. Árva János, a Magyar Köztisztviselők és Közalkalmazottak Szakszervezetének elnöke lapunknak azt mondta: azt szerették volna elérni, hogy az egyezséget foglalják jogszabályba. Kiderült azonban, hogy ennek jogtechnikai, sőt alkotmányossági akadálya van. A kormány nem hozhat ugyanis olyan rendeletet, amelyben a kabinet az egyik érintett. A kormány - arra hivatkozva, hogy nincs rá pénz - nem fogadta el azt a javaslatot sem, hogy hozzanak létre egy 500 millió forintos segélyalapot arra a célra, ha az elbocsátottak közül valaki egy év után sem tudna elhelyezkedni, és már nem jogosult az álláskereső támogatásra. Ehelyett Csizmár Gábor, a munkaügyi tárca államtitkára egy újrakezdési hitelkonstrukció kidolgozását ajánlotta, amelynek lényege az lenne, hogy a távozó szakemberek államilag támogatott hitel felvételével önálló vállalkozásba fognak.

Vita bontakozott ki egy korábbi szakszervezeti javaslatról is, amely azt indítványozta, hogy az elbocsátásoknál élvezzenek mentességet az 50 évnél idősebbek, a gyermeküket egyedül, valamint a három vagy annál több gyermeket nevelők. A kormánytervezet ezt úgy puhította, hogy "a létszámcsökkentések végrehajtásánál indokolt törekedni a köztisztviselő esetlegesen kedvezőtlen szociális és munkaerő-piaci helyzetének a figyelembevételére". Ezt így az érdekvédők nem fogadják el.

Kedden egyébként 94 közalkalmazott kapta meg az egészségügyi tárcánál a fölmondólevelét. Közülük 52-en valamilyen ellátási formában részesülnek, így például igénybe vehetik az előre hozott nyugdíjat vagy a prémiuméveket. Ez utóbbi keretében az 52-53 év fölöttiek munkabérük 70 százalékát kapják a nyugdíjkorhatáruk betöltéséig, ezért a munkaadójuk heti 12 órában igényt tarthat a munkájukra.

(Népszabadság, 2006. június 29.)

Portré a HVG-ben az MKKSZ főtitkáráról

"Apám, aki az utolsóig ellenállt a tévesztésnek, úgy gondolta, hogy azt a 18 holdat, amit mintagazdaságként művelt, majd én öröklöm. Édesanyám viszont titkon értelmiségi pályát szánt nekem, az ő családjában volt ugyanis tanár és katonatiszt is" - tudatja, milyen stratégiai feszültségekből érkezett a nagy reformleépítési fenyegetettség okán sokat emlegetett köztisztviselői érdekvédelem frontvonalába a 60 esztendő főtitkár.

Mert végül az anyai akarat győzedelmeskedett, így az ifjú monoki gazdajelölt nemcsak a szerencsi gimnáziumot járja ki - miközben még "naponta hazajártam, mert apám szigorúan behajtotta a nekem szánt feladatokat" -, de az ELTE magyar-történelem-népművelés szakára is beverekedte magát. A föld helyett hát néhány évig szűkebb pátriájában az elmélet művelői történelem tantárgyban, majd a szerencsi és a jobbágyi művelődési ház élén. Aztán - már családosan - Pestre jön, ahol 1980-ban, 34 évesen igényt tart rá a közalkalmazottak akkori, kívülről nézve látvány-érdekvédelmet folytató szakszervezete. Itt éli meg a nagy rendszerváltási átalakulást, és lesz 1990-től a több szakszervezetet tömörítő Közzolgálati Szakszervezetek Szövetségének titkára, ahonnan a folyamatos változások két év után a Magyar Köztisztviselők és Közalkalmazottak Szakszervezetének ügyvezető elnöki, utóbb főtitkári pozíciójába viszik. Eközben ügyvivő, majd alelnök a Szakszervezetek Együttműködési Fórumában.

"Gyűjtöm az egyes periodikák első évfolyamának első számait, de járunk színházba és moziba is, mert úgy vélem, az embernek valahol ki kell mosni az agyát" - említ még a bölcsész-műltből megőrzött csökevényeket a szakszervezeti főnök, aki feleségével és 33 esztendő Csaba fiával egy fővárosi társasházi lakásban él. A nagyobbik fiú, a 35 éves Zsolt már ré-

gebben kirepült. Vele és az első, meg a napokban születő második unokával a családfőt útnak indító, családi nyaralóvá lett monoki fészekben egészülhet ki olykor a família.

- Ha nem úgy alakultak volna a dolgok, ahogyan, aligha szűrt volna szemet július 1., a köztisztviselők napja. Ráadásul öné volt az ötlet, amikor tíz éve bevezették. Nagy harc volt?

- Szakszervezetem elnökével akkoriban azon gondolkodtunk, hogy miközben a bányászoknak, vasutasoknak, pedagógusoknak van ünnepnapjuk, nekünk nincs. Levelet írtunk Horn Gyula miniszterelnöknek, aki azt mondta, nem indokolt. Ekkor megkerestük Kuncze Gábor belügyminisztert, ő hajlandó volt bevinni az ügyet a kormányülésre, de Horn megvétózta. Mi azonban 1997-ben, kvázi illegálisan, mégis megtartottuk az ünnepnapot. Azután, ha a törvénybe nem is, egy kormányrendeletbe beerőltettük. Az egészre a Fidesz-kormány tette fel a koronát: július első napja a törvénybe is bekerült, és munkaszüneti nap lett.

- Az érintettek viszont most nem kifejezetten ezért sereglenének védőszármái alá...

- Sokkal inkább az a veszély, hogy a tagok tehetetlen dühükben velünk fordulnak szembe, visszadobják a tagságot, mondván, nem tudtuk megvédeni őket. Márpedig minden eredményért az embernek sokszor a lelkét is ki kell tennie.

- Hitte volna, hogy ilyen gondokkal szembesülhet, amikor a szakszervezetért odahagyta a művelődési házi igazgatóságot? Tényleg: annak idején sokféle művház volt - némi példaként az ellenzékiesség melegegya, a politikai fordulat bölcsője. Szintén ilyet vezetett?

- Ilyesmikről szó sem lehetett. Építettünk viszont kisközösségeket, amelyekre ma is büszke vagyok. Mi állítottuk ki Szerencsen a Petrikovics fogorvos által adományozott anyagból a világhírű képeslapgyűjteményt,

volt kézimunkakörünk, tánckörünk, és útjára indítottuk a Tokaj-hegyaljai Napok fesztivált, ami azóta is működik.

- Kinek és miért lehetett fontos, hogy abból az idillből elhívja Pestre?

- Először is, akkor már kis ideje Pesten éltünk. De a történet egyszerű: volt egy ifjúsági találkozó Kecs-keméten, ahol felszóltam, és nyilván tetszett, amit mondtam. Megkeresett az akkori közalkalmazotti szakszervezet országos titkára...

- Előbb azt mondta: a szakszervezeti megkísértések már Pesten éltek. Végül is melyik pozíciót hagyta hátra a szakszervezet kedvéért?

- Rövid ideig a honvédségnél voltam, polgári alkalmazottként a hadtápfőnökségen.

Funkcionáriusként kezdetektől a közalkalmazottakat képviselte. Mekkora becsületük volt az úgynevezett munkásállamban - például a vasasokhoz, a bányászokhoz mérten?

- Mi voltunk a "nadrágosok", ahogyan Gáspár Sándor, az akkori főtitkár hívott bennünket. Végül is a szakszervezeti értékítélet szempontjából kevésbé fontos rétegnek számítottunk. Azért volt ennek előnye is: nem álltunk a politika érdeklődésének a homlokterében. Az elnökségben pedig olyan potentátok is helyet kaptak, mint a fővárosi tanács általános elnökhelyettese, a Legfelsőbb Bíróság elnöke, a legfőbb ügyész helyettese és az MTA Állam- és Jogtudományi Intézetének főigazgatója.

- Hát nem tudjuk, most mire mennének a fent nevezettekkel, de ha már ilyen legendákat említett, kitől tanult tárgyalási tónust? És melyik típus: egyezkedő vagy asztalcsapkodós?

- Nem tudom, van-e rám jellemző tárgyalási stílus, de a lényeg, hogy a realitásokból kell kiindulni. Tudni kell, hogy mi olyan munkavállalókat képviselünk, akiknek alacsony az érdekérvényesítő képességük, akik túlságosan individualisták, nem remélhetnek nagy társadalmi támoga-

tottságot, miközben előbb-utóbb minden hatalomnak szüksége van erre a gépezetnek működésben tartó állományra.

- Próbáljuk belőni a politikai súlyát: ha mondjuk kezdeményezne egy találkozót Gyurcsány Ferencsel, milyen gyorsan fogadná a kormányfő?

- Majdnem biztos vagyok benne, hogy nem fogadna. Más a mentalitása. De ha Medgyessy Pétert kérdezték volna, vele már talán egy héten belül találkozhattam volna.

- Ha már kormányfők: melyik volt a leginkább az ön szája íze szerint való?

- Medgyessy, de nem feltétlen miniszterelnöki, hanem korábbi

penzügyminiszteri tisztsége miatt. Bár nekünk eddig talán Boross Péter volt a legeredményesebb kormányzati partnerünk. Aki ugyan nem kedvelte a szakszervezeteket, de mint belügyminiszter nagyon konstruktív volt hozzánk. Nála nem lehetett öt-tíz percnél hosszabban beszélni, nem kedvelte a körülményes mondatfűzéseket.

- Hiába, Antall-tanítvány volt. De mi mégis azt hittük, hogy Orbán Viktor említi majd, aki a főtisztviselői karral megteremtette ágazatuk igazi arisztokráciáját...

- Ez tévedés. Valóban ők hozták létre - és jól -, de az ötlet nem az

övék. Még 1996-ban Verebélyi Imre alkotta meg, hogy a kormánynak legyen egy szakmai elit csapata, amely bárhol és bármikor bevethető. Támogattuk is.

- Változnak az idők. Mit szólt, amikor a minap Lendvai Ildikó szocialista frakcióvezető asszony azzal nyugtatgatott, hogy a nadrágszíjmeghúzás nyomán nem lesz sztrájk?

- Hogy lesz vagy nem lesz, azt ne Lendvai Ildikó jelentse be. Ha pedig mégis lesz, akkor annak kimenetelért majd vállaljuk a felelősséget.

LINDNER ANDRÁS - HORVÁTH ZOLTÁN

(2006. június 29. HVG)

Közigazgatási kontra a reformra

A szakszervezeti vezető szerint nem az állam, a gazdaság működik rosszul

Népszabadság · Kun J. Erzsébet · 2006. június 6.

A kormányprogram vádirat a közigazgatás ellen - állítja az érintett szakszervezet főtitkára. Fehér József attól tart, hogy szakmailag elbizonytalanodik az apparátus.

A közigazgatási államtitkári funkció megszüntetése a kormányzati reformmal hideg zuhanyként érte a szakmát - ezt állítják az érdekvédők. A Magyar Köztisztviselők és Közalkalmazottak Szakszervezete nem vitatja, hogy reformra szorul az államirányítás, de úgy véli, az új kormány a közigazgatási rendszer legjobban működő és legfontosabb elemére mért csapást - fogalmazott lapunknak Fehér József, a szervezet főtitkára. Szerinte elhibázott, szakmailag megalapozatlan döntés született, amely a minisztériumi szervezet működése, a nemzetközi kapcsolatok és az európai uniós feladatok teljesítése szempontjából kifejezetten zavaró.

A rendszerváltás óta a közigazgatás jogállami működésének egyik garanciája a pártsemleges köztisztviselőként dolgozó közigazgatási államtitkárok működése volt - állítja a szakszervezeti vezető. Ez a kar a jogszabályok szakmai előkészítését, az adott minisztérium munkaszervezetének, apparátusának szakmai irányítását végezte.

Súlyosbítja a helyzetet a főtitkár szerint, hogy a szintén pártsemlegességet igénylő helyettes államtitkári funkció is megszűnik. S bár szakállamtitkárok látják majd el a jövőben a feladataikat, ők "politikafüggő" szakemberek lesznek, hiszen a vezetői megbízásuk a kormány mandátumával azonos idejű. Vagyis: a kormánytól kapják a megbízásukat, s annak megbízatásával lejár az övük is.

- A rendszerváltás óta nem volt példa arra, hogy ennyire közvetlen módon kösse magához egy kormányzat a szakembereket - hangsúlyozta Fehér, aki szerint a gyakorlatban a politikai zsákmányszerzés eddig is működött, de valamilyen módon azért elsődleges volt a szakmaiság.

Nemzetközi példákat sorolva a főtitkár utalt arra, hogy Európában a minisztériumokat politikusok, politikai államtitkárok vezetik, de a szakmai munkát, az apparátus vezetését pártoktól független, úgynevezett karrier-köztisztviselők végzik.

A 300 fős főtisztviselői kar jövőjére vonatkozó kérdésünkre Fehér azt válaszolta: nem látja okát a megszüntetésének. Az a sugallat pedig, hogy az államszervezet működésének átalakítása jelentős megtakarítást eredményezne, megtévesztő. Az önkormányzatok, az államszervezet egyéb intézményeinek visszafejlesztése a működésben okoz zavarokat, miközben anyagilag csak "morzsákat" jelent: néhány százmilliós vagy milliárdos megtakarítást hoz, ugyanakkor szakmailag elbizonytalanítja az apparátust.

A köztisztviselők szerint a kormányprogram azt az illúziót kelti, hogy itt minden rendben van, csak az államigazgatást kell rendbe tenni, a közigazgatást megsarcolni, az indokolatlanul nagy létszámú apparátust leépíteni. Úgy látják azonban, hogy ettől az ország dolgai nem mennek majd jobban.

- Az az igazság, hogy a gazdaság működési zavarait próbálja a kormányprogram a közigazgatásra áthárítani. A közigazgatás tárja fel ugyanis azokat az ellentmondásokat, amelyek miatt a vállalkozók idegesek. Fehér József szerint a gazdálkodó szervezeteknek nem érdekük, hogy jól működjön az adóellenőrzés, a fogyasztóvédelem, a munkaügyi felügyelet vagy a környezetvédelem.

A politika rátelepedhet a közsférára

Magyar Nemzet 2006. 06. 02.

A Magyar Köztisztviselők és Közalkalmazottak Szakszervezete (MKKSZ) osztja az ellenzék aggodalmát, miszerint a közigazgatási államtitkári poszt megszüntetésével politikai befolyás alá kerülhet a köztisztviselői apparátus.

Az MKKSZ ellenzi és "rendkívül aggasztónak" tartja a miniszterek és államtitkárok jogállásáról szóló törvény módosítását. Amely szerint megszűnik a közigazgatási államtitkárság intézménye, és a miniszterek ellett egyfajta helyettesként csak politikai államtitkárok maradnak. - A közigazgatási államtitkár a minisztériumok egészét átlátó és irányító szakember volt, a tisztség megszüntetése így a szakemberállomány leminősítését jelenti - mondta lapunknak Fehér József. Az MKKSZ főtitkára hangsúlyozta, hogy a tár-

cák és az apparátus irányítását így olyan politikusok végzik majd, akik bírják a kormány és a kormányfő bizalmát. A jelenséget az érdekvédő "rendkívül aggasztónak" nevezte, amelynek következményeként felerősödhet a "politikai befolyásolás". Úgy vélte, az utóbbi hetekben "erősen megdolgozták" a közvéleményt, amely most a megtakarítások látványos demonstrációját látja az intézmény megszüntetésében, noha az egyáltalán nem jár költségcsökkentéssel, sokkal inkább a "politikai zsákmányszerzés" lehetőségével.

Emlékeztet, hogy kedden a parlamentben Salamon László (KDNP) is kifogásolta, hogy a közigazgatási államtitkári poszt megszüntetésével a miniszter helyettesítését ellátó új államtitkár által a köztisztviselői kar felett a politika gyakorlatilag korlátlan hatalmat nyer.

A Népszava együttműködést ajánl a szakszervezeteknek

Szöllősi Ferenc a Népszava szerkesztője monja:

Az elmúlt hónapokban elindult a Népszavánál egy a szakszervezetek társadalmi szerepét az eddiginél jobban figyelembe vevő folyamat. Még a parlamenti választások előtt kezdtünk néhány szakszervezeti vezetővel együtt gondolkodni arról, hogyan lehetne a Népszava ismét a munkavállalóknak úgy a lapja, hogy ezt a szemléletet tükrözze az első oldaltól az utolsóig. Ennek megvalósítása folyamatos, és igen hosszú távú feladat. Nem a mai, immár több mint 130 éves lapot akarjuk megőrizni úgy, ahogy van, hanem szeretnénk jobban igazodni napjaink igényeihez. Mindezt azért, hogy a mai olvasó rendszeresen megtalálja benne azt, ami őt érdekli, az egész világot úgy tükrözve, ahogy a kis ember látja.

Ami ezen az érdekvédelmi fórumon ma elhangzott, lényegében minden gondolat a lap hasábjaira való. Az újság terjedelme azonban véges. Ezért elindítottuk a Népszava internet változatát is, ami viszont nagyjából végtelen. Ahhoz, hogy a mi munkánk sikerrel járjon, két dolog kell. Egyrészt az, hogy nálunk meglegyen erre a hajlandóság. Ez megvan. A másik pedig az, hogy a szakszervezetekben legyen fogadókészség erre a törekvésre, lássanak el bennünket rendszeresen a tevékenységüket, törekvéseiket bemutató információkkal. Ez szükséges ahhoz, hogy olvasóink minél többet tudjanak meg az érdekeiket szolgáló szakszervezeti munkáról.

Felajánlottuk azt, hogy a konföderációk rendszeresen kapnak egy bizonyos felületet, úgy, hogy rá sem kérdezzünk, mit akarnak ott közölni. A napi anyagokat természetesen

kezeljük, a napi eseményeket figyeljük. Ugyanakkor pedig már felajánlottam az elmúlt hetekben itt szakszervezeti vezetőknek, hogy saját maguk is nyugodtan jelenjenek meg. Tehát amit Bárdos Judit, Michalkó Péter, vagy Fehér József itt ma elmondott, az nyugodtan megjelenhetne szinte egy az egyben a lapban. Erre megvan nálunk a hajlandóság. A bejelentés óta még egyetlen kéziratot sem kaptunk.

Azt szeretnénk elérni, hogy akiket érint, azok olvassák is a lapot. Ezért reménykedünk abban, hogy az Önök gárdája segít abban, hogy minél több előfizetője — tehát biztos olvasója — legyen a Népszavának. Ami ez esetben kifejezetten arra irányul, hogy ne a vakvilágba szórjuk a szavakat. Tartozunk annak őszinte megvallásával, — hogy az elmúlt másfél évtizedben elhidegült a kapcsolat a szakszervezetek és a Népszava között. Ebben ludas a régi lapvezetésnek a szakszervezeteket lebecsülő koncepciója. Jelenleg, bármennyire is mondják, hogy szegények a könyvtárak, több könyvtár tartja fontosnak, hogy előfizesse a lapot, mint ahány szakszervezet. Ez az előfizetői címlistából kiderül. Bízunk abban, hogy ezen a helyzeten változtatni sikerül. Ezért dolgoztunk ki egy olyan előfizetési konstrukciót, amely kvázi önköltségi alapon juttatja el a lapot mindenkinek, akár egyénileg, akár cégszerűen fizet elő a szakszervezeti megrendelőlapon. Hozzáteve azt, hogy aki hétfőtől péntekig az irodába kéri a lapot, az — ha kívánja — a lakására kaphatja meg a szombati számot. Tehát a megjelenés napján láthatja a friss számot, nem kell várnia hétfőig, hogy olvashassa.

(Elhangzott a közszolgálati érdekvédelmi fórumon 2006. június 22-én)

Felelős kiadó:
Fehér József
az MKKSZ főtitkára

Szerkesztő:
Szathmári Gábor

Nyomdai előkészítés és nyomás:
Dura Stúdió

MKKSZ HÍRLEVÉL

e-mail:

mkksz@mkksz.org.hu

honlap:

www.mkksz.org.hu

Kiadja a
Magyar Köztisztviselők és
Közalkalmazottak Szakszervezete
1068 Budapest, Benczúr u. 45.
Telefon: 338-4002, fax: 338-4271

Ön már kiszámolta mennyit takaríthat meg évente egészségügyi kiadásából, ha az UNIQA Egészségpénztár tagja?

Tisztelt Ügyfelünk!

Amennyiben Ön 2006. július 1-ig az UNIQA Egészségpénztár tagjává válik, kettős nyereményakcióban vehet részt,

- Egészségpénztári tagságával egyrészt Öné lehet az alábbi nyeremények egyike:
 - 4 db DVD lejátszó
 - 3 db házimozzi rendszer
 - 1 db LCD TV
- másrészt, ha Ön az UNIQA és Egyesült Közszolgálati Nyugdíjpénztár tagja is egyben, megnyerheti az alábbi nyeremények egyikét is:
 - 2 db digitális fényképezőgép
 - 1 db LCD TV

**Tartson velünk
és nyerjen!**

A nyereményakció időtartama: **2006. február 1–2006. július 1.**

A sorsolás időpontja: **2006. augusztus 31.***

Az UNIQA Egészségpénztár tagjaként Ön és családja megtakarítja az év során egészségügyi célokra fordított kiadásainak csaknem 30%-át.

Milyen egészségmegőrzést célzó kiadásaink vannak?

- rendszeres sporttevékenység (úszás, tenisz, fitness, sí, stb.)
- természetgyógyászat, gyögmasszázs, -üdülés, -fürdő, stb.
- szakorvosi ellátás (szűrővizsgálatok, fogorvos, nőgyógyász, stb.)
- szemüveg, gyógypapucs, bioptonlámpa, gyógyüdülés, stb.
- gyógyszerek, fog-, száj- és babaápolási szerek, stb.

Végezzen egy gyors kalkulációt, hogy Önnek és családjának a felsorolt kiadások együttes összege egy évben milyen nagyságrendet képvisel! UNIQA Egészségpénztári tagként Ön minden kiadott 10 000 Ft-ból közel 3000 Ft-ot tud megtakarítani.

Kérjük, jelezzen vissza az alábbi elérhetőségeken és munkatársaink az egészségpénztári tagság részleteiről igénye szerint tájékoztatják Önt.

UNIQA Egészségpénztár Ügyfélszolgálati Iroda, 1143 Budapest, Semsey Andor u. 25.

Fax: (1) 469-3660 · E-mail: iren.salgone-godo@uniqa.hu, anita.varga@uniqa.hu

Telefon: (1) 469-3649 vagy (20) 997-0671

* A nyereményakció feltételeit a Nyereményakció Szabályzat tartalmazza. Megtekinthető az UNIQA Egészségpénztár honlapján (www.uniqa-ep.hu).

Mi mindenre jó az üdülési csekk?

A Magyar Nemzeti Üdülési Alapítvány (MNÜA) a Magyar Köztársaság Kormánya, valamint hat szak szervezeti konföderáció által 1992-ben létrehozott közhasznú tevékenységet ellátó civil szervezet, az üdülési csekk kibocsátója.

KI KAPHATJA?

Az üdülési csekk természetbeni juttatásként nyújtható támogatás. Üdülési csekkhez a kifizetőhelyek, általában munkáltatók támogatásával bármely belföldi illetőségű magánszemély (aktív munkavállaló, illetve hozzátartozója) továbbá a Magyar Nemzeti Üdülés Alapítvány által kiírt pályázat nyertese juthat.

Az üdülési csekk - az adóév első napján érvényes havi minimálbér összegéig - adó- és járulékmentes. Annak a magánszemélynek - vagy törvényes képviselőjének -, aki üdülési csekket ellenérték nélkül kap vagy engedménnyel vásárol, a csekket átadó kifizető számára nyilatkozatot kell adnia.

Ha a magánszemély az adóévben korábban több kifizetőtől is átvett ellenérték nélkül vagy engedménnyel üdülési csekket (csekket), akkor részletezve kell feltüntetnie az egyes kifizetőktől átvett tételeket. Amennyiben nem kapott ellenérték nélkül vagy engedménnyel üdülési csekket, akkor erről nyilatkoznia kell.

A kifizetőnek - a másolati példányon - cégszerű aláírással kell igazolnia a fenti nyilatkozat átvételét; a magánszemélynek ezt a másolatot az elévülési idő lejártáig meg kell őriznie.

A kifizetőnek az ellenérték nélkül vagy engedménnyel magánszemélynek juttatott üdülési csekk értékéről, az engedmény mértékéről és a megfizetett adóról magánszemélyenként, az adóazonosító jel feltüntetésével adatot kell szolgáltatnia az adóhatóság számára.

Az üdülési csekk ingyenes juttatása adózási szempontból természetbeni juttatásnak minősül. A mindenkori minimálbért meghaladó rész (korlátozás nélkül) adóköteles, amelynek közterheit a juttató viseli.

Az üdülési csekk olyan utalvány, amelyet névértéken váltanak be az elfogadóhelyek. Az elfogadóhelyek a beváltott csekk ellenértékét szintén névértéken kapják meg.

A FELHASZNÁLÁS LEHETŐSÉGEI

Az üdülési csekk felhasználható:

- Szállás és hozzá kapcsolódó egyéb szolgáltatások igénybevételére,
- Utazási szolgáltatásokra,
- Vonat-, Busz-, Hajóutakra,
- Személygépkocsi-üzemanyag vásárlására, korlátozott értékben,
- Fesztiválok belépőjegyeire,
- Balatoni területi horgászengedélyek megvásárlására,
- Fürdők szolgáltatásainak igénybevételére,
- Fővárosi Állat- és Növénykert belépőjegyeinek megvásárlására,
- Étkezésre,
- Hungaroring belépőjegyeinek megvásárlására,
- Hungexpo belépőjegyek megvásárlására,
- Művészetek Palotája belépőjegyek megvásárlására.

Az üdülési csekk elfogadóhelyek címlistája megtalálható a www.udulesicsekk.hu honlapon.

Az üdülési csekk névre szóló fizetőeszköz, de a csekkben megnevezett személy a vele együtt utazó társai költségeit is fizetheti. Az üdülési csekk más személyre át nem ruházható, készpénzre nem váltható.

Amennyiben a szolgáltatások ellenértéke meghaladja a felhasználó rendelkezésére álló üdülési csekk értékét, a különbözetet a felhasználónak ki kell egyenlítenie. Ha a szolgáltatások ellenértéke nem éri el a felhasználó részére rendelkezésre álló üdülési csekk értékét, az elfogadóhely nem jogosult készpénzben visszaadni a felhasználó részére a különbözetet.

Az üdülési csekk felhasználására az üdülési csekkben feltüntetett érvényességi időn belül van lehetőség, de a különböző címleteket más-más időpontban, eltérő helyeken is elkölthetjük. A lejárt üdülési csekk fizetőeszközként nem fogadható el, cseréjére vagy a névérték pénzben történő megtérítésére nincs lehetőség.

Fontos tudni, hogy amennyiben a felhasználatlan üdülési csekk - bármilyen okból - kikerült az igénylő birtokából, az üdülési csekk letiltása kérhető a 06-1-248-21-50 telefonszámon. A telefonon történt letiltást a bejelentőnek írásban is meg kell erősíteni ajánlott postai küldeményként, vagy telefax útján. Az írásbeli nyilatkozatnak tartalmaznia kell az elveszett üdülési csekk darabszámát, értékét, sorszámát, a telefonon történt bejelentés időpontját, a letiltás hivatkozási számát, valamint a Felhasználó nevét és lakcímét.

